



# DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 12, ÅRGÅNG 3

JULEN 2014 (65 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

## Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tolfte nummer. Detta publiceras den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, vårunumret, skall utkomma den 20 mars 2015, år 66 i aquarius-epoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta julnummer bjuder vi på läsning i många avdelningar förutom litteraturbilagan. Först kommer det sedvanliga: pålysningarna om nyheter och läsarfrågorna med red.:s svar. Därpå följer en värdefull betraktelse av JH från Jonsered över några viktiga med aspirant- och lärjungaskapet sammanhängande fakta och ideer: *Ariadnetråden, kunskapen och metoden*. Konstantinos Elefteriadis – Kostas för alla som känner honom – har författat en artikel, *Finns minnet i hjärnan?* där han med skarp och grundlig argumentation vederlägger flera dogmer om hjärnan, inte bara den om minnets fysiska lokalisering. Det är en stor heder för oss att Kostas, verksam som fysioterapeut vid proVista i Uppsala, valt vår tidskrift att publicera denna viktiga och nödvändiga uppgörelse. Därefter fortsätter vi att publicera PWs översättningar av dr Nicolls psykologiska kommentarer. Ämnena denna gång är *Arbetets oktav, Vårt psykologiska land* och *Kris. Livsglädjens långa tanke* får avsluta detta julnummer.

## Nyheter på våra hemsidor

Publiceringen på denna hemsida av de texter som samlats under rubriken LÄRJUNGENS VÄG närmar sig sin fullbordan. Läsare har uttryckt önskemål om att få veta hur många ytterligare delar som återstår och när de skall publiceras. Svaret på dessa frågor är att det sedan del tio publicerades den 5 oktober återstår ytterligare två, nämligen del elva, som enligt planen skall publiceras den 17 januari, och del tolv, som skall publiceras den 7 mars 2015. Med del elva avslutas den löpande parafrazen av *A Treatise on White Magic*. Del tolv blir ett sammandrag av hela boken ordnat i avdelningar enligt ett antal väsentliga teman.

I denna hemsidas engelska avdelning har nu publicerats engelska texter motsvarande de fyra svenska texter med korsreferenser som publicerades i september 2014, nämligen de fyra första avdelningarna av Laurencys *Kunskapen om verkligheten* i engelsk översättning, *The Knowledge of Reality*, som sagt med korsreferenser. Denna publicering har syntts desto mer angelägen som allt fler esoterikstuderande i utlandet finner hylozoiken och Laurencys skrifter och visar intresse av att fördjupa sitt studium av dessa. De fyra texterna ifråga återfinns på denna hemsidas engelska avdelning under rubriken LAURENCY TEXTS CROSS-REFERENCED.

### Studiegrupp i Västerås om *Kosmisk intelligens*

Det pågår förberedelser för bildandet av en studiegrupp i Västerås om *Kosmisk intelligens*, som är en hylozoisk parafra av *A Treatise on Cosmic Fire (En avhandling om kosmisk eld)*, det största och viktigaste av de verk som Alice A. Bailey förmedlade från planethierarkin till mänskligheten. Den text, som gruppen skall studera, är den som återfinns på denna hemsida, [www.hylozoik.se](http://www.hylozoik.se). Första sammankomsten skall ske onsdagen den 21 januari. Goda kunskaper i hylozoik, inhämtade i Henry T. Laurencys böcker, är nödvändig förutsättning för deltagande. Intresserade uppmanas att vända sig till red., som vidarebefordrar deras kontaktuppgifter till gruppens sammankallande.

### *Frågor av studerande*

LA i Järfälla har några frågor, som föranletts av studiet av *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder (OPA)*.

”Hur andrajagsmedvetenheten erövrar: vårda det frö som redan finns. Detta frö är altruistiska känslor, önskan att tjäna, sanningskärlek, strävan efter kunskap, begynnande essentiala egenskaper – ingenting av detta härrör från förstajaget, utan allt detta kommer från det embryoniska andrajaget.” OPA 4.4.2

”Sålunda arbetar människan (människomonaden) alltifrån kulturstadiet (högre emotionalstadiet) med att bygga ut sitt kausalhölje genom att förvärva egenskaper och förmågor som ingår i de så kallade essentiala, genom att förädla sina känslor och göra sina tankar mer verklighetsbestämda, genom att tjäna sina medväsen i och för medvetenhetsutvecklingen. Detta arbete medför nämligen att den passiva medvetenheten i hennes emotional- och mentelhöljens högre molekylarslag (emotionala 48:3, senare även 48:2; mentala 47:5, senare även 47:4) aktiveras och de vibrationer dessa högre molekylarslag avger, när de aktiveras, kan attrahera kausal materia (47:3 attraheras av 48:3 och 47:5; senare även 47:2 av 48:2 och 47:4), så att denna involveras i (införlivas med) de lägre höljena, varefter denna involverade kausalmaterias passiva medvetenhet kan ibland, för stunden, aktiveras, vilket då ger människan hennes första glimtar av kausal medvetenhet. ... När en sådan människa sedan avslutar sin inkarnation och hennes emotional- och mentelhölje upplöses, skingras inte denna involverade kausal-materia utan åtföljer monaden till kausalhöljet och tillföres detta.” OPA 3.2.4

Fråga 1: Här står inget nämnt om det lilla kausalhöljet, triadhöljet. Är det detta som åsyftas?

Fråga 2: I ett medvetenhetsperspektiv, vilken roll har det lilla triadhöljet i denna process under inkarnationen?

Fråga 3: Till vilken grad skall det kausala vara aktiverat i de lägre höljena för att få följa med vid inkarnationens slut eller har detta mer att göra med medvetenhetsutvecklingen hos devaväsendet?

Svar på fråga 1: Det är det lilla kausalhöljet, triadhöljet, som åsyftas med orden ”denna involverade kausal-materia”. ”Involverad” betyder invecklad i lägre slags materia, lägre slags hölje. Det mindre kausalhölje, som inför inkarnationen avskiljes från det stora kausalhöljet,

involverar i två avseenden; dels bildar detta hölje det finaste och yttersta skiktet av den inkarnerade människans aura, dels införlivas molekyler av höljet i de tre lägre höljen (mentalen, emotionalen och eterhöljet). När det i det citerade stycket annars talas om "kausalhöljet", menas det stora kausalhöljet.

Svar på fråga 2: Det mindre kausalhöljet, triadhöljet, har i huvudsak tre uppgifter i människans medvetenhetsutveckling. För det första är det bärare av hennes syntetiska (sammanhållna) personlighetsmedvetenhet. För det andra ombesörjer det den inkarnerade monadens förbindelse med det stora kausalhöljets två lägre centra, kunskapscentrum och enhetscentrum. Förbindelsen med kunskapscentrum (även kallat intelligenscentrum, 47:3) är nödvändig för människans självmedvetenhet, eftersom denna förutsätter att monaden kan vara – om så bara momentant – aktiv i detta kunskapscentrum. Det är också genom denna förbindelse via triadhöljet som monaden kan bli momentant kausalt medveten (förutom blotta självmedvetenheten, vilken är en första yttring av kausalmedvetenhet) och taga emot kausalideer, verklig-hetsideer ("platonska ideer"). Förbindelsen med enhetscentrum är nödvändig för förståelse av esoteriken, ändamålsenliga arbetet med medvetenhetsutveckling, aspirantskapet, lärjungaskapet och det riktiga arbetet på tre linjer. För det tredje tjänstgör det som uppsamlingshölje för den ytterligare kausalmaterialia, som monaden under sin inkarnation lyckats attrahera i sina (om än korta) stunder av kausal medvetenhet och som sedan, efter inkarnationens slut uppgår i det större kausalhöljet och därmed ökar dess innehåll av aktiverad kausalmaterialia, därmed gör fler kausalideer lättare tillgängliga för monaden i framtida fysisk inkarnation.

Svar på fråga 3: För att kausalmaterialia skall involveras i lägre höljen måste den inkarnerade monaden i aktiva dagsmedvetenheten rikta sin fysiska, emotionala eller mentala uppmärksamhet (genom att vara centrad i motsvarande hölje) på de medvetenhetsslag (egenskaper, ideer etc.) som analogt motsvarar denna kausalmaterialia. Detta innebär lägst 49:3 i det fysiska, lägst 48:3 i det emotionala och lägst 47:5 i det mentala. Lever däremot monaden helt uppslukad av lägre slags intressen i dessa världar, riktar den aldrig uppmärksamheten på "högre ting", sitter den mentalt fast i teologiska, filosofiska, vetenskapliga fiktioner och dogmer eller hänger sig emotionalt åt sina egoistiska känslor, jagande efter nöjen och njutningar, blir ingen kausalmaterialia aktiverad och tillföres därför det stora kausalhöljet heller ingen ny idématerialia. En dylik inkarnation är från kausalväsendet betraktad meningslös och bortkastad, har liknats vid ett ur "själens bok" utrivet blad.

Mycket litet, om ens något, av detta har med devaväsendets evolution att göra. Augoeiderna behöver inte triadhöljet för sin medvetenhetsexpansion utan använder dels större kausalhöljets tredelade centrum, dels andratriaden. Räcker inte detta, får de vägledning av sina förmän, protogonerna, och kan vid behov dessutom alltid rådfråga planethierarkin.

JB i Västerås har skickat oss fyra frågor.

I KOV 1.7.2 uppges att 49-atomen är sammansatt av 49 48-atomer. I KOV 1.10.5 uppges att atomslaget lämnar material till molekylarslagen, varvid närmast lägre formas av närmast högre. Längre ner i stycke 8 uppges att varje molekylarslag består av 49 olika materielager och skiljer 147 materielager mellan 49:4 och 49:1.

Fråga 1: Är det rätt uppfattat att enligt dessa uppgifter 48:2-molekylen består av 49 48-atomer och har samma storlek som 49-atomen, som också består av 49 48-atomer?

Fråga 2: Består 48-atomen av 48 47-atomer och är den mindre till storleken än 47:2-molekylen?

I KOV 6.8.18 sägs att första läxan i emotional kemi är att lära sig skilja på två fundamentalt olika materielager: primära involveringsmaterien och sekundära involutionsmaterien.

I MV 5.8.2 sägs att emotionalvärldens primärmaterialia verkar såsom en blind kraft.

Fråga 3: Är det dynamis' verkan genom materielagen och skördelagen, som avses med

denna blinda kraft? Hur kan vi bättre uppmärksamma och förstå denna blinda kraft?

Fråga 4: I L3 14.17.1-3 beskrivs olika departementstillhörigheter för emotionalhöljet och sägs att aspiranten genom att odla attraktion, tillgivenhet och deltagande, sympati och förståelse har möjlighet att förvärva ett emotionalhölje tillhörande andra departementet.

Dessa egenskaper som beskrivs tillhör det högre emotionala. Om aspiranten aktiverar medvetenheten i molekylarslag 48:2, är det då andra departementet som gör sig gällande i emotionalhöljet eller kan alla sju departementen komma till uttryck i 48:2? I vilket tidsperspektiv skall vi se detta förvärv av "ett emotionalhölje tillhörande andra departementet", över en serie inkarnationer eller är det möjligt under en pågående inkarnation?

Svar på frågorna 1 och 2: Så långt är det rätt uppfattat att både molekylerna av de sex slag, som är formade av något av atomslagen 43–49, och atomerna av närmast lägre slag är formade av ett och samma slags atomer. Men det skiljer mellan molekylerna och atomerna både vad avser antalet av de ingående atomerna och i synnerhet sättet för deras sammansättning. Det är alltid 49 atomer av närmast högre slag, som sammansätter en atom av närmast lägre slag, alltså 49 43-atomer sammansätter en 44-atom, 49 44-atomer bildar en 45-atom och så vidare hela vägen, så att 49 47-atomer gör en 48-atom och 49 48-atomer en 49-atom. Däremot är det färre än 49 atomer, som gör åtminstone de högre molekylerna tillhörande samma atomslag och sammansättningen är lösare, mindre beständig. Inga uppgifter har vi fått rörande 48-atomernas sammansättning till molekyler, men däremot rörande 49-atomernas. Av dessa uppgifter framgår att 49:2-molekyler föreligger i många olika arter sammansatta av 2 ända upp till 5 eller några fler 49-atomer, 49:3-molekyler likaledes i många olika arter av alltför 2 till 10 (eller kanske några fler) 49-atomer, medan först 49:4-molekylerna uppvisar mer invecklade sammansättningar av alltför 12-15 till över 100 ingående 49-atomer. En för de undersökande kausaljagen iakttagbar skillnad mellan en 49:2-molekyl och en 49:3-molekyl i ett sådant fall, där båda består av lika antal 49-atomer, är att 49:2-molekylen när den upplöses omedelbart återgår till 49-atomer, medan 49:3-molekylen, om möjligt, vid upplösning först bildar 49:2-molekyler. Exempelvis består järnets 49:2-molekyler av sju 49-atomer och liknar i detta avseende vissa 49:3-molekyler, som likaledes är sammansatta av sju 49-atomer. Men om järnets 49:2-molekyl upplöses, uppträder omedelbart sju 49-atomer, medan 49:3-molekylen vid upplösning bildar två 49:2-molekyler av vardera tre 49-atomer och en ensam 49-atom.

Inga närmare uppgifter föreligger om emotional- (48-) och mentalmolekylernas (47-materiens) kvantitativa förhållanden såsom skillnader i storlek med mera. De två kausaljag, som gjort dessa undersökningar, betonar att den forskning de utfört bara är ett första förberedande arbete och att oerhört mycket mer återstår att göra, innan dessa förhållanden avseende materieaspekten i människans världar (47–49) är klarlagda, så långt de alls kan klarläggas för oss människor.

Svar på fråga 3: Det är inte skördelagens verkan, som avses med denna blinda kraft. Primärmaterien är den första materia som involveras i kosmos. Den består av uratomer och av dessa sammansatta 48 lägre slag av atomer och i de sju lägsta världarna, 43–49, dessutom molekyler av sammanlagt 42 slag. Men denna materia kan inte bilda aggregat, former mer sammansatta än de nämnda atomerna och molekylerna. Den har heller ingen medvetenhet, icke ens passiv sådan, som sekundärmaterien har, eller annorlunda uttryckt: dess medvetenhet förblir potentiell. Det är på grund av denna avsaknad av medvetenhet, som man säger att primärmateriens kraft är verkar blint. Skördelagen däremot verkar inte blint, utan i ändamålsenlig anpassning till individens och grupperns behov av att lära i livet, utveckla medvetenheten. Detta sammanhänger med att vissa gudomsväsen, kallade lagväktare, ombesörjer hur skörd fördelas efter sådd. Om skörd följde på sådd blint och mekaniskt, skulle på lägre stadier livet alldeles omöjliggöras, eftersom varelserna på dessa stadier sår mycket mer ont än gott. Vi människor kan knappast alls förstå primärmaterien och dess kraft, förrän vi såsom

lärjungar till planethierarkin förvärvat kausal objektiv medvetenhet och därmed pålitlig och ändamålsenlig objektiv medvetenhet även i lägre världar (till skillnad från den opålitliga och vilseledande s.k. klärvoajansen). ”Första läxan i emotional kemi”, som talas om i KOV 6.8.18 är alltså möjlig att inhämta först för dessa lärjungar, som har denna kausala objektiva medvetenhet. Dessa får under sin lärares vägledning iakttaga och experimentera med såväl primärmaterien och dess energi som med sekundärmaterien och dess energi för att därunder inse de stora skillnader som finns dem emellan. En dylik viktig skillnad är att sekundärmaterien blixtnabbt formar sig efter människans begär, önskan, förväntan (också omedveten sådan), medan primärmaterien inte alls påverkas av människans medvetenhets- eller viljeyttringar.

Svar på fråga 4: Alla sju departementen kan komma till ändamålsenligt uttryck i 48:2, även om andra departementet är det departement som lättast och naturligtast gör det, eftersom det föreligger en affinitet eller särskilt nära släktskap mellan andra departementet och andra molekylarslaget. Men, som sagt, även de andra departementen kan göra sig gällande i 48:2. Första departementet yttrar sig i 48:2 som vilja till enhet, enande kärleksfull energi utan referens till det egna jaget. Tredje departementet som kärleksfull allsidig förståelse. Och så vidare.

Tidsperspektivet i detta: ett enda liv torde knappast räcka för en dylik förvandling. Upplysning kan vi hämta ur följande utdrag ur ett brev skrivet av en av våra äldre bröder till en aspirant på lärjungaskapet: ”Självförädlingens process är icke ett arbete för stunden, icke ens för några månader eller år, utan kan sträcka sig över en serie liv. Ju senare en människa begynner att leva ett högre slags liv, desto längre måste hennes provotid vara, ty hon måste upphäva verkan av många år hon tillbragt i strävanden diametralt motsatta det verkliga målet. Ju ihärdigare hon gör dessa ansträngningar och ju klarare resultatet av hennes arbete lyser, desto närmare kommer hon Tröskeln. Om hennes längtan efter det högre är äkta – en fast grundad övertygelse och icke ögonblickets sentimentala ingivelse – överför hon från en kropp till en annan den beslutsamhet som till sist leder henne till att nå sin önskans mål.”

## ARIADNETRÅDEN, KUNSKAPEN OCH METODEN

Det följande handlar om esoterisk livsförståelse, som också innefattar monadens gradvis ökande förståelse av tillvarons förnuftighet och handlandets nödvändighet. Esoterisk livsförståelse står i relation till särskilda kraftfaktorer, som aktiveras av människomonaden själv, faktorer som ger den en oförstörbar och bestående insikt om egen odödlighet. Dessa kraftfaktorer kan individen bruka som ett inre redskap; dels för att skapa rum för inre arbete, dels för beskydd och ledning, dels för att uppnå rätt inrättning och återanknytningen till den bakomliggande kraft som genomstrålar och inspirerar hela skolan.

Människomonaden måste, för att stadigt kunna gå vägen utan att villas bort av förstajagets reaktioner, ha upprättat en sådan kontakt mellan sig själv och kausalcentret att insikten om egen odödlighet trängt ner i dagsmedvetenheten. Aspiranten finner till sist en metod, varmed insikten om egen odödlighet kan börja alstra en särskild kraft i det dagsmedvetna – ty vissa verklighetsideer går icke att förstå utan erforderlig insikt om egen odödlighet. Detta är en av metoderna för att befästa den trefaldiga tilliten. Den esoteriska livsförståelsen är förenad med kausal livsenergi – och den måste befästas genom egen inre upplevelse och förståelse – för att således kunna komma till ändamålsenligt uttryck genom lagen för självförverkligande, och självförverkligandet är utvecklingens väg, vägen till insikt, förståelse och förmåga.

Aspiranten har att väcka till liv latent fonsen av erfarenheter och insikter i varje ny inkarnation, vilket möjliggör snabbare återerinring av tidigare kunskap, utvecklingsnivå etc. I de flesta fall påskyndas denna process genom att aspiranten eller lärjungen kommer i kontakt med en esoterisk lärare och en grupp aktiva lärjungar.

När det inre arbetet växer och utvecklas i kvalitativ mening, kan det betraktas såsom en

gradient, en ökad stegring av individens medvetenhet, verksam genom nya expansionsfält, i linje med ändamålet och uppstigandet. Livsförståelsen yttrar sig i det dagsmedvetna som en tillståndsspecifik kraft – där förståelsens utgör en förening av kunskap och vara – varigenom individen sakteligen upprättar en kausal livsrytm, som avser en hel vetenskap om metodiskt förvärv av medvetenhetskontinuitet.

Omriktningen av förstajagets energier måste taga sig uttryck genom den trekraft som börjar verka genom kunskapens omsättning i handling, ty kunskapen är praktiskt taget värdelös, om medvetenheten icke också uttrycker sin energiaspekt, icke också leder till insikt om handlandets nödvändighet och förverkligandet av denna insikt.

Hela den medvetenhetsprocess, som aspiranten och lärjungen ingår i, liknar ett omfattande omvandlings- och förädlingsarbete, där individen infogas i allt större sammanhang och verksamhetsområden med ständigt vidgade horisonter. Kunskapens materiella karaktär – med dess ursprung i kausalvärlden och högre världar – utgör ett experimentområde och ett särskilt verksamhetsfält för lärjungens arbete. Esoteriken, betraktad som en tillståndsspecifik vetenskap, kan ej användas utan erforderliga nycklar och utan rätt förberedelse. Men rustad med de rätta nycklarna och rätt förberedelse använder människan esoteriken såsom den ariadnetråd som leder henne ut ur labyrinten av vilseledande illusioner och fiktioner. För den framskridna människan, som definitivt ställt sig under enheten, är det inre arbetet ett fält av pågående forskning, där nya lagar och regler ständigt uppenbaras för henne. Med enheten som ledljus förenas de som blivit vandrare på vägen mot femte naturriket. De förenas alla genom sin kunskap om vägen och sin medvetenhet om målet.

Frigörelseviljan (innefattar processer av och arbete med frigörelse från förstajagets världar, illusioner och fiktioner etc.) växer i intensitet, varigenom monaden börjar undanröja de hinder som uppstått och kvarstår i relation till lagen för frigörelsen och uppstigandet. Det inre arbetet – förvärv av ökad medvetenhetskontinuitet, förmåga till återanknytning och själverinring i allt längre stunder – bildar en finmateriell grund för individuell och kollektiv medvetenhets-expansion. Verklighetsideerna med deras materia bildar sammansatta strukturer av ändamåls-enliga former, som för människan kan utgöra en grund för självmedvetenhet i allt högre och finare slag av materia. Monaden förbereder sig att införliva det evigt sanna och att mottaga allt som ligger i linje med målet och uppstigandet, ty verklighetsideerna är kanaler för hierarkiska energier.

Med ökad kännedom om dessa processer kan individen utvinna en metod, varmed ökad växelverkan mellan människan och Augoeides uppstår. Vi skall särskilt uppmärksamma intelligensens princip (47) och de processer som följer därav, när den väcks till ökad självaktivitet hos människan. Det alltmer enhetsomfattande kausala intellektet upplöser motsatser som det lägre mentala alltjämt tyckte sig se, verkar aktivt urskiljande och alstrar sammanhållning – syntes. Intelligensen, betraktad ur olika skalor, verkar som en elektromagnetisk kraft mellan fjärde och femte naturrikerna. Intelligensen är de fem lägre strålarnas syntes, vilken omfattar ett forskningsområde som lärjungarna skall behärska för att kunna förena olika poler hos förstajaget – aktivt förena och bruka den introverta och den extraverta linjen – 2-4-6-vägen och 1-3-5-7-vägen etc. I arbetet med esoteriska grupper, som utför arbete på tre linjer, är det nödvändigt att taga hänsyn till den gemensamma viljemanifestationen, den tankekraft som alstras och odlas inom gruppen. Den måste med nödvändighet vara enhetsbetonad och förbunden med det kausala, ty först då alstras den rätta sammanhållningen, vilken är grunden för alla bestående esoteriska grupper. Ty en grupp av idel perspektiv- och systemtänkare kan åstadkomma en mental revolution.

Vi skall särskilt beakta viljeaspekten och den dynamiska energi som uppstår genom en förenad viljeakt och riktad uppmärksamhet i det mentala, dels inom människomonaden själv (genom avsiktlighet och kontroll över höljena), dels genom växelverkan med Augoeides och

kausalcentren. Människomonadens självaktiva medvetenhet kan då betraktas såsom en alstring av ljus och vibrationer i allt högre och finare slags materia. De fyra pelare, som den esoteriska livskunskapen vilar på, anger ett av stegen i den metodiska aktiveringen av det kausala. Förvärv av självmedvetenhet och arbete med omriktning av förstajagets energi är endast en av de första grunderna i detta herkulesarbete. Monadens livsförståelse uttrycker sig då som en förening av kunskap och vara och kan till sist utgöra en mäktig faktor för dess utveckling genom rätt bruk av viljeaspekten rätt och genom återkommande kraftansträngningar inifrån det egna väsendet. Aktiv medvetenhet inifrån monaden själv, i motsats till höljenas mekaniska aktivitet, är ett sätt att låta dynamis verka genom egna medvetenheten.

Aspiranten och lärjungen finner den metod, varmed förstajagets ansträngningar förenas med och syntetiseras hos Augoeides och kausalcentren – som en förenad viljeakt, ett slags elektromagnetisk växelverkan mellan förstatriaden och andratriaden. I dagsmedvetenheten kan individen börja iakttaga hur en vitaliserande strålgans allt oftare och cykliskt återkommande tränger ner i det subjektiva förnuftet och i det objektiva förståndet (iakttaga särskilt panncentrets och strupcentrets uppfattningsorgan). Denna process sammanhänger med att individen aktiverar 47:4 och genom upprepad ansträngning och vaksamhet når kontakt med 47:3. Detta skede måste ha genomgåts under en lång tid av observans, vaksam tystnad och icke-reaktiv inställning gentemot höljenas mekaniska aktivitet.

Individen kan då börja bruka dessa processer som en medverkande kraft för att öka medvetenhetskontinuiteten och avsiktligt sträva mot verkligt existerande mål. Betraktad som en aktiveringsmetod, utgör den en särskild kraftfaktor för att effektivt stilla det emotionala och det mentala, som då verkar endast avspeglade och mottagande gentemot det högre. Den kausala livsenergin tillåts strömma ner ohindrad i eterhöljet och genomtränga detta, när de mellanliggande höljenas sålunda står under monadens kontroll.

Aspiranten skall i dessa tillstånd särskilt iakttaga den punkt eller det ställe där intrycken kommer in i egna systemet – en process vari eterhöljet tjänstgör som ett viktigt uppfattningsorgan. Metodiskt förvärvar hylozoikern kausalintuitionen genom perspektiv- och systemtänkandet, ty detta utgör en faktor för ökad inlysning. Den gradvis växande livsförståelsen närmar sig det alltmer enhetsomfattande kausala intellektet. Aspiranter som ihärdigt arbetar med förvärv av verklig förståelse, vunnen genom egen insikt och självförverkligande, erhåller till sist en metod, varigenom riktad uppmärksamhet i det mentala blir ett redskap för den högre mentalutvecklingen. Denna riktade uppmärksamhet blir verksam som en aktivt urskiljande princip i mentalmedvetenheten och icke endast passivt mottagande. Individen erhåller genom denna process ny energi, vitalitet och kraft som tränger ner i det dagsmedvetna – icke endast sporadiskt, utan återkommande och cykliskt.

Tillstånd av höggradig förståelse förenad med attraherande enhetsenergier verkar vitaliserande på eterhöljet, i synnerhet när dess högre centra blir redskap för den riktade uppmärksamheten. Förvärvet av attraherande egenskaper och energier kan monaden med viss metod använda för att betrakta enheten såsom den framträder för monaden på detta stadium av dess medvetenhetsutveckling, ty denna metod är förbunden med förvärvet av eterisk syn, ökad förmåga till syntetisering genom fjärde departementet (upplösningen av illusioner och fiktioner etc.), vilket sammanhänger med panncentrets aktivering. Detta måste aspiranten befästa genom tillståndsspecifika insikter. Viljan till enhet sammanhänger med att individen frigör sig från solarplexuscentrum (emotionalvärlden), där förnuftet är eliminerat. Genom att centrera sig i centra ovanför diafragman lyckas individen frigöra sig från det lägre tänkandets, masstänkandets illusioner, hat och rädslor, varigenom han förvärvar allt högre slag av förnuft.

Livsenergin verkar genom stället i mitten, där stillhet råder, platsen där monadens väsen sakteligen börjar framträda, under påverkan av den alltmer aktiva arbetspersonligheten. Den ökande medvetenhetskontinuiteten är ett resultat av ökad förmåga till icke-identifiering med

förstajaget och dess höljen, en förening av krafter, där eterhöljet är av oerhört stor betydelse. För aspiranten och lärjungen är eterhöljet ett av de viktigaste höljena, då det tjänstgör såsom uppfattningsorgan för den kausala livsenergin i det dagsmedvetna. Omvandlingsarbetet påbörjas i det dagsmedvetna genom ökad kontakt med kausalcentret och genom längre stunder av ihållande själverinring och avsiktlighet. Håri ligger en metod, som möjliggör förvärv av kraft till det egna arbetet genom icke-identifiering och opersonlighet (icke-identifiering med det isolerade förstajaget och dess lägre, repellerande tendenser).

Rätt brukad, utgör den också en kraftfaktor för ökad enhetsmedvetenhet och livsglädje. Aspiranten och lärjungen förvärvar härigenom en metod för att bilda nya kontaktytor till kausalcentret (47:1-3) och andratriaden (Augoeides). ”Tillståndet av frid är det tillstånd vari livet rör sig dynamiskt, symmetriskt och ordnat mot ett kreativt ändamål.”

Att odla livsglädjen och viljan till enhet frigör kraft ur det egna väsendet och medför ökad vitalitet i eterhöljet genom nedströmmande kausalenergi via emotionalhöljet. Kunskapen är en glädjekälla och utgör som sådan en särskild kraftfaktor – den kan tjänstgöra som en metod för att stilla de mellanliggande höljena – genom aktivt utskiljande principer och icke-identifiering. Genom icke-identifiering och de aktivt urskiljande principerna i det mentala förvärvar monaden successivt kontroll över det lägre mentalas konstruktionsdrift, dess mekaniska tendenser till illusioner och fiktioner etc. ”Intuitionen löser motsatserna genom sin absoluta objektivitet, som upphäver det subjektiva mentaltänkandet.” (*Livskunskap fyra* 7.109) Detta sammanhänger särskilt med att kausalideer kan tränga ner som en blix i det subjektiva förnuftet och i det objektiva förståndet.

Lärjungens metodiska förvärv av medvetenhetskontroll medför ökad förståelse av eterhöljets och kausalhöljets betydelse för medvetenhetsutvecklingen. Monadens medvetenhet yttrar sig alltmer som en aktivt urskiljande princip i det högre mentala. Emotionalhöljet kontrolleras och stillas. Detta arbete utövar ett särskilt inflytande på individens eterhölje, som genomstrålas och vitaliseras av den genomträngande kausala livsenergin. I dessa tillstånd går det att utvinna en metod, varigenom dagsmedvetenheten sakteligen förflyttas eller centreras allt mer till eterhöljet. Eterhöljet gensvarar på monadens avsiktliga viljeaktivitet, och ett tillstånd av stabilitet och vitalitet erhålls i eterhöljet, varigenom även den grovfysiska hjärnan vitaliseras. Det kan beskrivas som ett slags tillstånd, där plötslig ordning uppstår (genom att monaden iakttar den punkt eller det ställe där intrycken kommer in) inom det egna systemet. Självakttagelsen och själverinringen måste vara förbunden med eterhöljets vitalitetsströmmar, vari andningskontrollen är av särskild betydelse. Individen kan genom att iaktta andningen och rätt rikta den inom systemet erhålla stabilitet och förmåga att effektivare rikta uppmärksamheten genom högre centra.

Det är uppenbart, under detta skede i arbetet, både enskilt och inom gruppen, att alltför korta, ofullständiga tankar och ideer, icke kan stå som bärare av det ljus som alstras genom självmedveten kontakt med kausalcentret. Verklighetsideerna och deras materia är bärare av ett kvalitativt högre ljus, vilket innefattar själva ändamålet med monadens förädlingsarbete både i det inre och i det yttre. Människomonaden kan förlora kontakten med kausalcentret, om det uppstår motsättningar mellan den lägre syntetiska personligheten och kausalcentret (på grund av självhävdelsen, risker att kunskapen brukas för felaktiga ändamål eller urartar i svart magi etc). (*Livskunskap Ett*, 4.20.22-24)

Det ljus som alstras genom monadens självinitierade aktivitet och självmedvetenhet är förbundet med den grad av hängivenhet och vörndnad inför det högre, som monaden ger prov på och odlar i det högre emotionala (genom attraherande egenskaper) vilket upprättar förbindelser med enhetscentrum i kausalen. Vi måste ständigt begrunda de processer som avser medveten förbindelse, gensvar, omriktning och förening. För lärjungen avser dessa processer begynnelsen av det medvetna byggandet av antahkarana.



Aspiranten och lärjungen måste beakta det rätta tillfället och den cykliska aktivitet och växelverkan som uppstår mellan förstajaget och andrajaget. Det avvaktande spänningstillstånd som uppnås när monaden genom avsiktlig aktivitet stillar det emotionala och det mentala, ökar förmågan och möjligheten att rätt komma i kontakt med det inre centrum, icke endast Augoeides utan även det gruppvisen som står under ledning av en bakomliggande kraft. Förmågan att inspireras och nås av denna bakomliggande kraft är förbunden med graden av renhet, avsikt och kvalitet i den enskildes och gruppens enhetssträvan. De människomonader som, centrerade och självaktiva i kausalhöljets centrum, arbetar med att förvärva allt högre slag av medvetenhet, låter därmed den nya människan växa fram, den människa som bäst kan betecknas som "enhetsmänniskan" och förebådar födelsen av en ny rotas.

Gruppen av tjänare måste beakta att den som vet måste fullgöra en funktion. De processer, som individerna och hela gruppen måste vinna insikt om, avser icke endast kännedom om "oktaverna i trappstegen" gällande arbetets utveckling på olika linjer, utan även de processer som lagenligt fastställer hur kunskapen på ett ändamålsenligt sätt måste omsättas i handling, samt lagen för kontakt och återanknytning (invokation och evokation etc.) med femte naturrikets individer och de processer som avser bildandet av ett nytt naturrike. Vi vet ännu för litet om invokationens och evokationens vetenskap, och vi måste öka vår förståelse för att tjänandet är en manifestation av befrielsens princip – och döden och tjänandet är två sidor av denna princip.

JH i Jonsered

## FINNS MINNET I HJÄRNAN?

Syftet med denna artikel är att visa att man trots den detaljerade kartläggning av hjärncellernas uppbyggnad som pågått i årtionden inte kunnat bevisa minnets fysiska lokalisering i hjärnmassan. Man har skapat konsensus på grundval av fiktioner om minnet, fiktioner som inte bygger på verklig kunskap om minnenas fysiska lokalisering. Det rådande vetenskapliga systemet kan inte och kommer heller inte att kunna förklara var och hur hjärnmassans drivkraft efter behag skapar systematiskt och intelligent sökande av information, eftersom hjärnmassan saknar intelligenta funktioner. Artikeln föreslår att vad avser hjärnmassans funktioner ersätta beteckningen "intelligens" med uttrycket "mekanisk koordination och förmedling av elektrokemiska impulser".

## INLEDNING

Neurokirurgen Eben Alexanders berättelse väcker flera frågor. Dessa frågor är inte nya utan har förut ställts av oss människor, troligen gång efter annan under tusentals år. Dessa frågor kan alla sammanfattas i en: Kan människans medvetande existera utanför hennes organism?

Det finns å ena sidan de som är övertygade om att medvetandet är med nödvändighet knutet till organismen och enbart organismen. De säger att människan är ett intelligent djur, som försöker hävda sig i tillvaron och att människans medvetande är enbart en produkt av hjärnmassan och slocknar när organismen dör. Å andra sidan finns det de som hävdar att medvetandet inte är knutet till organismen och hjärnans massa, att medvetandet är för komplicerat för att kunna uttryckas av hjärnmassan, att hjärnmassan inte har sådana egenskaper som förmågan att tänka, minnas, drömma, skapa ideal, planera, använda abstraktioner, kort sagt: uttrycka hela komplexet av känslor och tankar.

Hur fungerar tänkandets mekanismer, hur lagras alla bilder i hjärnan, hur ser adressen eller koden för varje minnesbild ut, hur kan hjärnmassan efter behag ta fram en lagrad bild ur sig själv och dessutom förändra den efter behag, hur kan hjärnan utföra avancerade matematiska beräkningar som i arbete med algebra, lösning av ekvationssystem, derivering och integrer-

ing? Var finns detta centrum och hur ser lagringskoden för varje bokstav ut, för varje siffra som kan lagra all denna information? Hur fungerar hjärnans hela associationssystem, där ytterst komplicerade övergångar och analyser sker mellan centra för olika minnesgrupper som lukt-, hörsel-, känsel-, syn-, och smakminnen som kan aktiveras och föra människan till olika platser i hennes förflutna liv? Finns hon som en egen individ eller är det hjärnmassan som kallar henne vid ett visst namn efter att andra hjärnmassor har bestämt detta namn?

Skulle allt som jag här skrivit och som är ett resultat av tankearbete, abstraktion, konstruktion av minnesbilder, association reduceras till blott en massa kemisk-elektriska impulser alstrade av hjärnmassan? Hur kan då dessa impulser bära minnet av varje bokstav, i rätt ordning? Hur kan dessa kemisk-elektriska impulser av sig själva skapa abstraktioner och reflektioner? När vi reflekterar över minnets och medvetandets gåtor, blir nog frågorna fler än svaren. De förklaringar som den vanliga vetenskapen lämnar synes mig vara motsägelsefulla och godtyckliga teorier, hypoteser och rena gissningar.

När vi studerar expertisens förklaringar av intelligensen och dess handlingar, slås vi av hur dessa förklaringar hoppar mellan två sinsemellan oförenliga betraktelsesätt. Ena stunden säger man att det är *hjärnan* som väljer att reagera, handla eller besluta om olika tanke- eller känslotillstånd för att i nästa stund säga att *människan* hanterar olika känslö- och tanke-mönster. Man talar om att hjärnan utför beräkningar för att i nästa stund tala om hur människan är i stånd att utföra avancerade kalkyler. Denna aktivitet kan registreras av apparater och samtidigt visas på en skärm, och då får vi lika ofta höra förklaringen att det är människan som tänker och känner som att det är hjärnan som gör detta.

Att dessa två betraktelsesätt är sinsemellan oförenliga, framgår av att man ena stunden talar om hjärnan som det intelligenta djurets centrum som står för alla beslut och kalkyler för att i nästa stund tala om människan som den som iakttar, studerar och beskriver denna verksamhet. Kan vi vara detsamma som det vi iakttar? Vem är det som iakttar och vad är det som iakttas? Vem är det som analyserar och vad är det som analyseras?

## HJÄRNA OCH NERVCELLER: NÅGRA DEFINITIONER

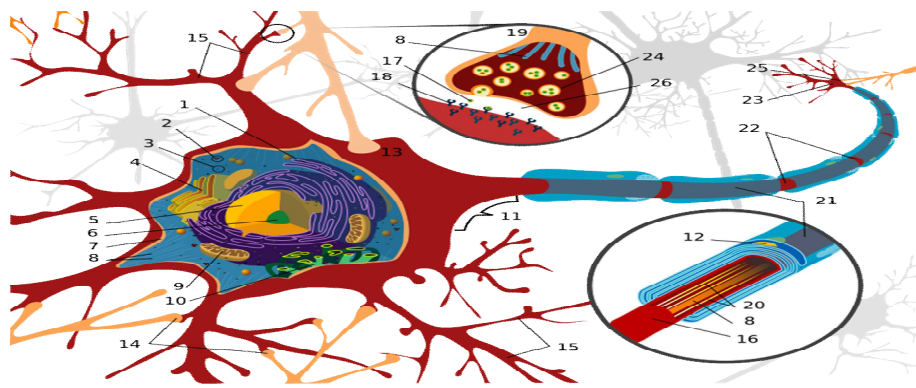
I NE (Nationalencyklopedins nätupplaga) definieras hjärnan så här:

Hjärna, *encefalon*, den överordnade delen av nervsystemet hos djur inklusive människa. Hjärnans funktion är att ta emot, analysera och samordna information från sinnesorganen samt att grundat på denna information ge upphov till utåtledande impulser och därmed beteende (rörelser) samt påverka autonoma och endokrina funktioner. Därutöver lagrar hjärnan information (minne). I regel är hjärnan organiserad så att nervceller med liknande uppgifter, t.ex. att behandla synintryck eller att styra extremiteternas muskler, sitter samlade i grupper, s.k. centra. Ett nervsystem kan bestå av ett centralt nervsystem samt av nerver som utgår därifrån eller leder dit, ett perifert nervsystem. Hjärnan tillhör det centrala nervsystemet. Källa: *Ne.se*

Nervcellerna finns anhopade i skikt på hjärnans yta, där de bildar *barken (cortex)*, och inne i hjärnan, där en sådan cellansamling kallas *kärna (nucleus eller ganglion)*. Det är nervcellernas kroppar som ger upphov till *grå hjärnvävnad*. Nervcellen har ett långt utskott, *axoner*, som leder nervimpulser från en nervcell till en annan, *dendriterna* tar emot signaler från andra celler. En bunt axoner från en grupp nervceller bildar en nervbana som leder impulser från en del av centrala nervsystemet till en annan. Många tjocka axoner omges av gliaceller, som innehåller en vit fettliknande substans, *myelin*. Dessa axoner bildar *vit hjärnvävnad*. Källa: *Ne.se*

Hjärnmassan består av nervceller, *neuron*, c:a 100 miljarder, och stödje- eller *gliaceller*, c:a 1000 miljarder.

Definition av neuron nedan bild 1. Källa: *Wikipedia*



1. Korniga endoplasmatiska nätverket (Nisslkropp), 2. Polysomer, 3. Ribosomer, 4. Golgi-apparaten, 5. Cellkärna, 6. Nukleol, 7. Cellmembran, 8. Mikrotubuli, 9. Mitokondrie, 10. Glatta endoplasmatiska nätverket, 11. Axonkägla, 12. Cellkärna (Schwanncell), 13. Synaps (axosomatisk), 14. Synapser (axodendritiska), 15. Dendritet, 16. Axon, 17. Neurotransmittor, 18. Receptor, 19. Synaps, 20. Cellskelett, 21. Myelinskida (Schwanncell), 22. Ranviernod, 23. Axonterminal, 24. Synapsvesikel, 25. Synaps (axoaxonisk), 26. Synapsspalt

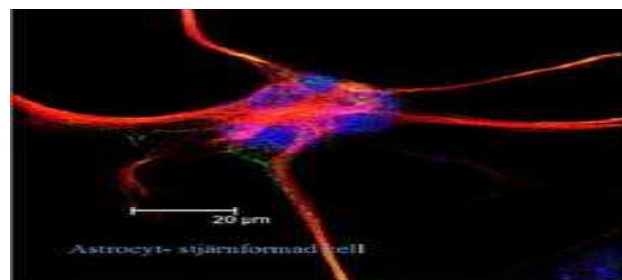
### Gliaceller

Glia (av ett grekiskt ord som betyder lim). Glia är stödjevävnad. Det finns ca 1000 miljarder gliaceller, och de förekommer i hjärnan, ryggmärgen och ögats näthinna. Gliaceller finns det fyra typer av: astrocyter, oligodendroglia, ependymceller och mikroglia.

Bild 2

Astrocyter

Källa: google search

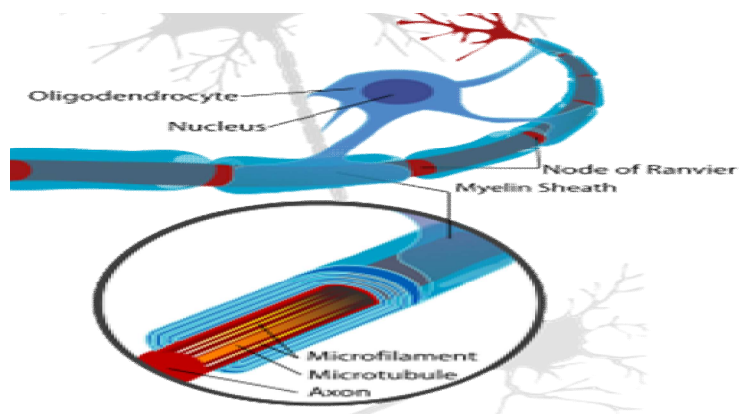


Astrocyter är stjärnformade till utseendet och är till antalet betydligt fler än neuronerna. Forskning antyder att dessa celler inte enbart har en stödjande funktion åt neuronerna utan även är involverade vid läkning av skador i hjärnan. Astrocyter ingår även som en del i blod-hjärnbarriären där de "tätar" kapillärväggen, så att kemiska substanser i blodet inte okontrollerat ska kunna påverka nervcellerna. *Källa: Wikipedia*

Bild 3

Oligodendrocyt

Källa: google search

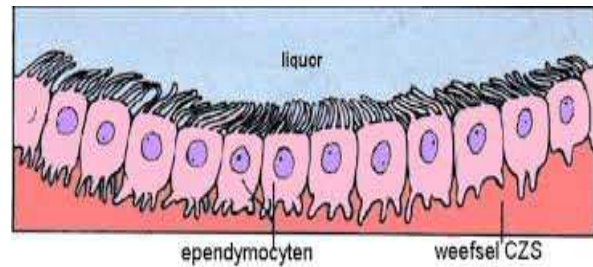


Oligodendrocyter kallas också oligodendroglia. De bildar myelin i hjärnan och ryggmärgen. Till skillnad från de myelinbildande cellerna i perifera nervsystemet kan en oligodendrocyt producera myelin åt fler än en nervcell. Sjukdomen multipel skleros påverkar oligodendrocyternas förmåga att producera myelin. *Källa: Wikipedia*

Bild 4

Ependymala celler

Källa: *google search*



Ependymala celler är en typ av epitel som utgör ytan in mot hjärnans hålrum (ventrikelsystemet). De fungerar också som stamceller, vilket innebär att de kan dela sig och därmed skapa nya nerv- och gliaceller. *Källa: Wikipedia*

Mikroglia

Bild 5 Källa: *google search*



Mikroglia är ett slags gliaceller som är mindre än astro- och oligodendrocyterna. Mikroglia cellerna har sparsamt cytoplasma och ett fåtal tunna förgrenade utskott. De förekommer rikligt i grå substans och ligger ofta i anslutning till blodkapillärer. Mikroglia jämförs ibland med en viss sorts vit blodkropp – monocyten. I likhet med denna kan mikroglia cellen aktiveras vid en vävnadsskada och/eller inflammation och då fagocytera ("äta upp") cellfragment, främmande kroppar och bakterier. Celltypen fungerar som ett slags renhållningsarbetare i det centrala nervsystemet dit de vanliga vita blodkropparna inte har fritt tillträde. *Källa: Wikipedia*

Neuronernas funktion är alltså att ta emot och överföra impulser. Dessa funktioner är nervsystemets mest grundläggande. Alla 100 miljarder neuroner är byggda på samma sätt.

De olika centra i hjärncellerna har till uppgift att producera, syntetisera aminosyror och proteiner. I uppgiften ingår produktion och utskick av elektrokemiska signaler, lagring av den organisk-genetiska informationen nödvändig för organismens funktion och utveckling, underhåll och reparation, förbränning genom cellernas kraftstationer mitokondrierna, som leder till ökad energiaktivitet osv.

## ARGUMENT

Betraktar vi bilden av neuronerna närmare, kan vi lägga märke till att forskningen utöver de centra som är namngivna i neuronerna (se Bild 1) inte kan påvisa motsvarande minneslagringscentra, alltså "hårddiskar" i neuronerna med uppgift att lagra den kolossala mängd information som sinnesorganen förmedlar och som ständigt växer under individens liv, för att inte tala om alla avancerade tankeoperationer, såsom dem i matematiska beräkningar. Forskningen om hjärnans neuroner har heller inte visat några centra, som kan lagra och koda hela

det komplicerade känslö- och tankeregister, där individen kan koda av och avlägsna vilket icke önskvärt känslö- eller tankekomplex som helst och en gång för alla befria sig från deras negativa inflytande över handlings- och beteendemönster.

Ponera att dessa centra finns i hjärnmassan. Kan man tänka sig bättre sätt än att med operativa ingrepp i dessa centra eliminera psykologiska komplex, som kostar samhället oerhörda summor pengar på grund av den handlingsförlamning som hindrar den inneboende kreativitetens mekanismer att fungera på rätt sätt? Inte nog med det. Det skulle dessutom göra psykologkåren överflödig.

I Wikipedias artikel om nervcell kan man läsa:

”Alla neuron är dock uppbyggda på samma sätt. De har en eller flera dendritter som tar emot nervsignaler, en cellkärna som finns inuti en cellkropp, samt ett axon som skickar ut nervsignaler. Nervsignalen består av en elektrisk impuls som fortplantar sig genom nervcellerna genom aktionspotentialer. När en aktionspotential anländer till den bortre änden av axonen (presynaptisk terminal), överförs signalen på kemisk väg genom att neurotransmittorer frisläpps. Dessa neurotransmittorer binder till receptorer på dendriten och ger eventuellt upphov till en aktionspotential i nästa neuron. På detta sätt sker informationsbearbetningen i hjärnan och ger upphov till det komplexa beteende som människor och andra djur uppvisar.”

De olika komplexa beteenden som människor uppvisar förklaras av den konventionella vetenskapen vara ett resultat av elektrokemiska signaler, som bearbetas av hjärncellernas intelligens. Detta är en vild gissning som saknar fog, eftersom det man här menar med komplext beteende inte är kroppens komplexa organiska infrastruktur och hjärnmassan som överordnat centrum med uppgiften att mekaniskt koordinera och förmedla information.

Att påstå annat är osanning i ljuset av den detaljerade kartläggning av hjärncellernas uppbyggnad och funktion som pågått i årtionden.

Man har skapat konsensus på grundval av fiktioner, som inte bygger på verklig kunskap om minnenas fysiska lokalisering, om adressen till det system som kodar varje uppfattat ord och begrepp, varje mottaget syn-, ljud-, känsel-, smak-, luktintryck etc., för att inte tala om hela de gigantiska känslö- och tankeassociationskomplexen med de oöverskådliga resurser för nyansering som tillkommer.

Det rådande vetenskapliga systemet kan heller inte och kommer inte att kunna förklara var och hur hjärnmassans drivkraft efter eget behag skapar ett systematiskt sökande av information, som den dessutom bearbetar i önskad riktning. För att hjärnmassan alls skall kunna göra det krävs att den är intelligent, vilket den inte är.

Intelligens (*av latinets intelligēntia, i sin tur avlett av inte'llego "förstå", "fatta" varsebli*) förmågan att inhämta och bearbeta information i önskad riktning. Till denna förmåga hör reflektion, skarpsinne, associationsförmåga, förmåga att sätta sig in och lösa intellektuella, emotionella, tekniska, matematiska etc. problem. Hit hör förmågan att tänka abstrakt, förstå språk, idéer, skilja mellan orsak och verkan, förstå och lagra information samt inhämta information efter eget behag.

Det finns inga och kommer aldrig att finnas några sådana organiska system i människan hjärnmassa, som är kapabla att utföra sådana komplicerade procedurer.

Annorlunda uttryckt: Sändningen av ett teveprogram är inte beroende av tevemottagaren. Om man så tog isär mottagaren i alla dess komponenter, skulle man inte finna programmet eller kunna påverka sändningen av det, än mindre hejda den. Det enda man skulle lyckas med vore att förstöra den mekanism som möjliggör programmets audiovisuella manifestation genom tevemottagaren. Så är det eftersom tevemottagarens funktion är att förmedla information, inte att skapa den. Skador på tevemottagarens förmedlingsmekanism kan medföra störningar i den audiovisuella informationen.

Överför vi ovan anfört exempel till att avse den mänskliga hjärnmassan, som har till uppgift

att mekaniskt förmedla och koppla information men saknar intelligensmekanismerna, måste vi fråga oss var denna överordnade medvetandeintelligens har sitt säte.

## TRE ANMÄRKNINGAR OM MOTSÄGELSEFULLA UTTRYCK OCH OLOGISKA UTSAGOR

### Anmärkning 1

På webbplatsen Hjärnguiden (hjarnguiden.se) finner vi under rubriken Hjärnan bland annat följande:

”Du är din hjärna!”

”Allt du hör tolkas av din hjärnas hörselcentra.”

”Hjärnan har även förmågan att påverka hur hög musik du klarar av att lyssna på. Tycker du om musiken så kan du klara fler decibel jämfört med musik du inte gillar.”

Kommentar: Först står det ”Du är din hjärna!”, vilket innebär att vi som läser detta är detsamma som den biokemiska hjärnmassan, alltså c:a 100 miljarder celler. (Se Bild 1) Därefter får vi läsa ”Allt du hör tolkas av din hjärnas hörselcentra.” Här trolas plötsligt fram en annan aktör, ”du”, som till på köpet är hjärnans ägare. Vidare står det att läsa att hjärnan har förmåga att påverka hur hög musik ”du” klarar av att lyssna på och att, om ”du” gillar musiken, ”du” kan upphäva hjärnans beslut. Fram träder en kamp mellan två aktörer, båda med beslutsrätt: hjärnmassan och ”du”. Att textens författare dessutom använder uttrycket ”tolkas av din hjärnas hörselcentrum” och därmed utrustar denna del av hjärnmassan med intellektuella förmågor, minskar inte förvirringen.

Ena stunden trolas ”du” bort, nämligen när ”du” inte behövs för eller ens är förenlig med hjärnmassans beslut. Nästa stund trolas ”du” fram igen, nämligen när det inte går att förklara aktiviteter enbart med hjärnmassan. Om nu hjärnan har makten, skulle den kunna stänga av den musik den inte tycker om och så skydda ”dig” för obehagliga decibel. Vad ska då hjärnmassan ha ”dig” till? Frågan måste alltså bli: vad eller vem är det som styr? Hjärnan eller ”du”?

### Anmärkning 2

Också denna anmärkning avser utsagor gjorda på webbplatsen Hjärnguiden.

”Eftersom man inte har förmågan att minnas exakt allt man ser så väljer din hjärna ut saker att rikta uppmärksamheten mot. Olika personer kommer därför att se olika saker även fast de står på samma ställe. Hallucinationer är ett exempel på synintryck som inte finns i verkligheten.”

Också denna text innehåller vilseledande och sinsemellan oförenliga påståenden. Yttrandet ”Eftersom man inte har förmågan att minnas exakt allt man ser” är oförenligt med ”så väljer din hjärna ut saker att rikta uppmärksamheten mot.”

De är oförenliga, eftersom de ställer två aktörer med beslutsrätt mot varandra: Aktör X, benämnd ”du”, oförmögen att exakt minnas, och aktör Y, hjärnmassan, som tar över aktiviteten och själv bestämmer vad den ska rikta uppmärksamheten på för att hämta information och därmed går förbi aktör X, ”dig”.

Frågan är då vad hjärnmassan har för nytta av ”dig”, när det är den själv som avgör vad som ska tolkas. Hjärnmassans egenskaper är kända. De kan verifieras genom den organiska substans den består av och de relationer som finns mellan dess olika delar. I den just anförda texten framstår hjärnmassan tydligt som en egen aktör med mandat att påverka ”ditt” handlingsmönster. Men vad är då ”du”, som enligt texten ”inte har förmågan att minnas exakt”, så att ”din” hjärna själv får välja ut vilka saker den skall rikta uppmärksamheten mot. Hur ser

”din” massa ut? Vad består ”du” av för slags materia? Vilken är ”din” roll i riktandet av uppmärksamheten? Textens författare säger bara ”uppmärksamheten”, preciserar inte med antingen ”hjärnans uppmärksamhet” eller ”din uppmärksamhet”, liksom för att slippa ta klar och entydig ställning i frågan om huruvida det är hjärnan eller ”du” som riktar den. Men det är ofrånkomligt att ta ställning, när man väl infört två aktörer, ty ”du” kan inte både vara ”du” och ”din” hjärnmassa! Om ”du” iakttar och analyserar ”dina” hjärnfunktioner, är det omöjligt att ”du” är både den som iakttar och det som iakttas, är både den som analyserar funktionerna och de funktioner som analyseras.

Vad ska då hjärnan med ”dig” till, när den tolkar själv? ”Du” måste vara överflödigt! Eller vad har ”du” för uppgift i hjärnans självtillräckliga liv?

”Olika personer kommer därför att se olika saker även fast de står på samma ställe.”

Detta är en felaktig formulering, såvida man inte menar att personerna är färgblinda eller har synstörningar. När till exempel två personer ser en bil, tolkar de synintrycket som att det är en bil och inte en blomma, eftersom allmänbegreppet bil innehåller alla särskilda begrepp om bilar av många olika märken, modeller och specialutföranden men är oförenligt med allmänbegreppet blomma. Att de sedan lägger märke till detaljer i bilen på individuellt olika sätt beroende på individuellt olika kunskap och intresse för bilar, är en annan sak. Detta innebär att de som har större kunskap om och intresse för bilar inhämtar mer information från bilen och därför kan beskriva bilen och dess egenskaper utförligare än de som har mindre kunskap och intresse, liksom att de som särskilt är tekniskt intresserade lägger märke till andra detaljer än de som särskilt är estetiskt intresserade och att personer av dessa olika kategorier vid en senare beskrivning av bilen torde betona dessa olika aspekter – den tekniska och den estetiska – olika. Men gemensamt för båda kategorierna av iakttagare är att de ser en bil och inte en blomma.

I utsagan ”Olika personer kommer därför att se olika saker även fast de står på samma ställe” är uttrycket ”olika saker” underdefinierat eller, annorlunda uttryckt, har för stort begreppsomfång, eftersom det inte utesluter sjukligt betingade vanföreställningar. Ett exempel. Två personer är i färd med att gående att korsa en väg. Plötsligt syns en bil, tidigare dold bortom en backe. Den ena personen ser bilen närma sig dem och drar sig därför tillbaka för att inte bli påkörd. Den andra däremot, som lider av en psykisk sjukdom, ser en sköldpadda närma sig och gör sig obekymrad beredd att vandra över vägen och måste därför hållas tillbaka av den första. Enligt den anförda utsagan ser de båda personerna ”olika saker även fast de står på samma ställe.” I objektiva grovfysiska verkligheten är det inte ”olika saker” utan bara en enda sak, en enda bil, men olika uppfattad.

Den anförda utsagan säger både för mycket och för litet och vilseleder i båda avseendena.

Att se är inte detsamma som att tolka och att tolka är inte detsamma som att se.

### Anmärkning 3

Denna anmärkning avser uppgifter dels i wikipedia, dels i *Nationalencyklopedin*

*”En hallucination är ett sinnesintryck som upplevs som riktigt men vilket uppkommer utan sensoriska stimuli från den yttre verkligheten, och ofta skapas av en förändrad hjärnaktivitet till följd av psykisk störning, psykoaktiva droger eller organiska sjukdomar. Hallucinationer är kognitiva symtom som kan bero på en psykos, men de kan också förekomma hos psykiskt friska personer.” Wikipedia*

Verkligheten är en och en enda, oavsett om du ser ett föremål utanför dig i den yttre objektiva verkligheten eller om du ser en motsvarande bild i ditt inre, i en subjektiv verklighet. Den subjektiva verkligheten i detta fall inhämtar materialet från den objektiva grovfysiska verkligheten. Verkligheten består av en skala med många olika trappsteg. På lägre nivå i skalan använder vi vår förståndsmekanism för att konstatera den grovfysiska materiella

formen, om vi nu definierar form som materiens sätt att vara till. Ty hur skulle det annars vara? Låt oss ta en närmare titt på detta påstående. Man ser framför sig ett objekt, i detta fall en ros. Detta gör man genom att använda förståndsmechanismen, vilken är människans grovfysiska sinnen. Hit hör syn, hörsel, känsel, smak och lukt. Man kan utan tvivel säga att förståndsmechanismen är människans omedelbara, oreflektade objektiva uppfattning av verkligheten. Hon ser en ros och inte en padda. Det råder intet tvivel om att rosens materiella grovfysiska existens verifieras via människans förståndsmechanism. När man sedan blundar och med en viljeakt ser samma ros i ens inre, alltså i den subjektiva verkligheten, ser man ros-bilden tydligt, färgen lika intensiv som dess objektiva motsvarighet. Men man kan inte ta på den subjektiva ros-bilden. Det skulle man kunna göra, om den vore av samma grovfysiska materiella beskaffenhet som rosen i grovfysiska verkligheten. Den subjektiva rosen måste bestå av en finare materia. Ingen bild kan sammansättas av ingenting; det säger sig självt. Och i ljuset av detta påstående måste man kunna ställa frågan vad den subjektiva rosen har för slags materiell grund. Hur ser den mekanism ut som lagrar den subjektiva rosen i hjärnmassan? Ty någonstans måste bilden kunna lagras; detta är ju en förutsättning för återframställning eller återgivning av bilden i ens inre, den subjektiva verkligheten.

Så kan frågorna sammanfattas: Var har den subjektiva verkligheten sin adress i hjärnmassan? Hur ser den subjektiva verklighetens mekanismer ut? Hur förmedlas den subjektiva verklighetens information genom hjärnmassan? Hur ser drivkraften för den subjektiva verkligheten ut? Talet föregås av tänkandet. Talet är objektivt och föregås av tänkandet som tillhör den subjektiva verkligheten, en process som pågår utan att människan behöva röra munnen och de andra talorganen. Hur fungerar det komplicerade tänkandets mekanismer? Var kommer tänkandets drivkraft ifrån? Ty en sak är klar: det finns inga bevis – och man kommer antagligen aldrig att finna bevis – för hjärnmassans intelligens. Hjärnan saknar intelligens. Den kan inte ens tänka. Det finns inga sådana mekanismer i hjärnmassan som kan hantera sådana avancerade aktiviteter som att tänka, analysera, reflektera, abstrahera eller kalkylera. För att inte tala om den otroligt komplicerade känslan – hur skall enkla hjärnceller hantera den gigantiska känslouttrycksmechanismen? Det är viktigt att komma ihåg att bara det att man kan fotografera aktiviteter i hjärnmassan med hjälp av apparater icke nödvändigtvis innebär att dessa aktiviteter har sitt ursprung i hjärnmassan, och i själva verket finns inga bevis för motsvarande påstående. Efter årtionden av hjärnforskning har man inte kommit ens i närheten av fysiska bevis.

Förutsättning för att inhämta lagrad information är att det finns en motsvarande lagringsplats. Till exempel i en dator finns det en hårddisk, vars funktion är att lagra bild-, ljud-, video- och textinformation. Ett anteckningsblock kan man använda för att skriva ner information i syfte att ha tillgång till den nedskrivna informationen när man så önskar. En ljudinspelare använder man för att lagra ljudinformation och sedan återinhämta samma information, när man så vill. I en videofilm lagras videoinformation i en videolagringsenhet, där möjligheten finns att när man så vill ta fram speciella videoinspelningssekvenser. Av det ovan nämnda exemplet kan man dra en sammanfattande logisk slutsats, nämligen att förutsättningen för att återerindra sig text-, ljud-, video- och bildinformation är att informationen redan är lagrad och existerar via de speciella lagringsenheter som fungerar som en minnesbank. Detta är den primära grunden, som inte skall inte sammanblandas med sådana underordnade problem som avser störningar i informationens återgivning på grund av minneslagringsstörningar, vilka kan bero på fel i lagringsenheten. Utgående från den centrala frågan om den okända adressen för minneslagringsplatsen i hjärnan kan man begrunda termen *hallucination*.

I *Nationalencyklopedins* nätupplaga läser vi under uppslagsordet *Hallucination*:

”Hallucination (senlatin (*h*)*al(l)ucina'tio* ’tanklöst tal’, ’drömmande tillstånd’, till latin (*h*)*alu'cinor* ’prata dumheter’, ’vara sinnesfrånvarande’), upplevelse av sinnesintryck (varse-



blivning, perception) utan motsvarande sinnesretning. Hallucinationer förekommer för alla sinnen: syn, hörsel, lukt, smak och känsel. Sinnesintrycken känns inte som fantasiprodukter utan verkliga med ursprung i yttrevärlden eller den egna kroppen. Om en individ inser att han hallucinerar talar man om pseudohallucinationer. Hallucination skall skiljas från illusion, där en sinnesretning föreligger men sinnesintrycket blir förvrängt. Sekundärt till hallucinationer utvecklas ofta vanföreställningar. Hallucination är nästan alltid tecken på psykisk störning. Undantag är hypnagoga (vid insomnandet) och hypnopompa (vid uppvaknandet) hallucinationer som är kortvariga. Man hör t.ex. en klocka ringa eller sitt namn ropas. Som normala får också betraktas de inte ovanliga illusioner och pseudohallucinationer hos nyblivna änkor/änklingar som rör maken/makan och upplevs mer tröstande än skrämmande.

Vid *schizofreni* är hörselhallucinationer (auditiva hallucinationer) vanliga, antingen som hörbara tankar, en fortlöpande kommentar till patientens tankar, handlingar och avsikter ('nu kokar hon kaffe') eller som en diskussion mellan två eller flera röster om patienten. Vid den speciella form av schizofreni som kan drabba personer i hög ålder förekommer känselhallucinationer (taktila hallucinationer) i form av 'strålar' från illasinnade personer i omgivningen som vill åt lägenhet, bankbok etc., en i och för sig inte orimlig tolkning med hänsyn till åldringens livsvillkor: isolering, försämrad syn och hörsel, sviktande verklighetsuppfattning och benägenhet för misstänksamhet. Vid *djup melankoli* förekommer hallucinationer och vanföreställningar som överensstämmer med den sänkta grundstämningen. Hörselhallucinationerna har här formen av tilltal som innehåller förutsägelser ('du skall dö') eller uppmaningar ('ta livet av dig'). Med sin självnedvärderande inställning upplever patienten detta som berättigat och kan låta hallucinationerna få ödesdigra konsekvenser i form av självmordshandlingar.

Vid *förvirring* kan illusioner, hallucinationer och vanföreställningar förstärka varandra. De brukar helt försvinna när klarheten återvänder. Syn- och känselhallucinationer är karakteristiska vid delirium tremens. Vanföreställningar rörande skador på det nyfödda barnet och kvinnans könsorgan kan förekomma vid postpartumpsykos.

Vid *epilepsi* kan hallucinationerna vara av enkel typ (smällar, visslingar, blixtrar, eldsken) eller mer komplexa (filmuppspelning, menageri av vackra djur, underbar musik). Vidrig lukt tyder på epileptisk aktivitet i tinningloberna. Av droger kan kokain ge upphov till känselhallucinationer i form av myrkrypningar, som i sin tur kan leda till vanföreställningar att ha fått ohyra på sig (*parasitosparanoia*). LSD kan ge reflexhallucinationer, där t.ex. musik utlöser synhallucinationer. Vid abstinens efter bensodiazepiner förekommer rörelsehallucinationer (kinestetiska hallucinationer), då väggarna verkar sneda, taket på väg att falla ned och perspektivet förskjutet på ett obehagligt sätt. Ett flertal läkemedel, bl.a. antidepressiva och anti-psykotiska farmaka, kan genom sin antikolinerga effekt vid överdosering ge förvirring med synhallucinationer. Gemensamt för hallucinationer är att de tilltar då engagemanget i omvärlden avtar. Hallucinationer kan således uppstå hos normala människor efter en tids reduktion av sinnesretningar (jämför deprivation). Hallucinationer brukar öka på kvällen och natten då stimulusflödet minskar. Omvänt brukar motverkan av självförsjunkhet (autism) och minskad isolering hos schizofrena ha en gynnsam effekt på hallucinationerna. Antipsykotiska läkemedel har en symtomatisk effekt mot flertalet former av hallucinationer.

Författare: Jan-Otto Ottosson

Litteraturanvisning

K. Jaspers, *General Psychopathology* (7:e upplagan 1963);

A. Sims, *Symptoms in the Mind* (1988).”

Av ovan anförd text framgår tydligt att dess författare förklarar hallucination enligt gängse definition och därefter gör en sammanfattning av olika slags psykologiska obalanser och de slags hallucination som har anknytning till dessa obalanser. Författaren yttrar sig inte om den

fysiska källan till hallucinationsmaterialet, alltså den fysiska lagringsenhet som används för framställningen av ljud-, bild- och videomaterialet. För att hjärnan över huvud taget skall kunna framkalla hallucinationer måste dessa bilder komma någonstans ifrån. De måste likt en datorhårddisk, videolagrings- eller bildlagringsenhet finnas i verkligheten. Intet kan skapas ur intet!

På nätplatsen Hjärnguiden, under rubriken *Du är din hjärna!*, kan man läsa:

”Hallucinationer är ett exempel på synintryck som inte finns i verkligheten.”

Om dessa synintryck inte finns i verkligheten, så måste vi ställa frågorna: I vilken verklighet finns dessa synintryck? Hur är det möjligt att se dessa hallucinatoriska bilder och höra dessa hallucinatoriska ljud? Hur ser de varje bild motsvarande pixlarna ut? Hur lagras och bevaras de hallucinatoriska ljudvågorna i hjärnmassan? Sammanfattat: Varifrån hämtas hallucinationsmaterialet?

Om man först tecknar ett mänskligt ansikte på ett papper och sedan bestämmer sig för att sudda bort vissa av de tecknade ansiktsdragen, använder man ett suddgummi. Då upphör genast de utsuddade dragen att existera. Något motsvarande sker, när man tagit en bild med en digitalkamera och sedan får för sig att ändra bildens färger eller rent av sudda bort vissa delar av bilden med ett redigeringsprogram. Detta gör man genom att på den avsedda bildens lagringsplats klicka bort just de pixlar som utgör de delar av bilden man vill avlägsna. Man har därmed utfört en avsiktlig handling: med fysiska verktyg har man tagit bort delar av bilden och därmed givit denna en annan karaktär. Redigeringsverktygen är i detta fall kända; vi vet var någonstans i den fysiska verkligheten de finns, och vi kan med vår förståndsverksamhet bekräfta dessa verktygs existens och funktion.

Begrunda följande exempel rörande så kallade inre bilder, likgiltigt vad man kallar dessa: hallucination, illusion eller visualisering. En människa sluter ögonen, bestämmer sig därunder för att se bilden av en anhörig eller vän. Ett tätt umgänge med den anhörige eller vännen medför att den framkallade bilden på grund av den visuella upprepningen med tiden blivit mycket tydlig. Nu får människan för sig att ta bort näsan från denna inre bild, och vips är vännens eller den anhöriges ansikte utan näsa, för att i nästa sekund få näsan tillbaka på sin plats. Eller bestämmer sig människan för att ge utrymmet mellan ögonbrynen röd färg, och vips ser hon för sin inre syn vännens eller den anhöriges ansikte rödfärgat mellan ögonbrynen.

Frågor som nu osökt inställer sig är bland andra: Hur är det möjligt att göra sådana ändringar med bara vilja eller önskan? Vilka biokemiska eller elektrokemiska mekanismer i hjärnmassan är i stånd att påverkas, innehar sådana färgpigment och kan styras att lägga till, ändra och blanda färger efter individens behag? Hur ser de verktyg i hjärnmassan ut som möjliggör sådana manipulationer? Var i hjärnmassan hämtas de? Vilken fysisk plats i hjärnmassan är adressen till den organiska koden för röd färg, för alla färgkombinationer som en människa kan föreställa sig genom visualisering? Och var i hjärnmassan finns den kod och adress hon använder för att ta bort bilden av näsan? Pixlar kallas det digitala system i en digitalkamera som bygger upp den digitala bilden. Var finns de enheter i hjärnmassan som motsvarar pixlar och möjliggör manipulation av den bild av en anhörig eller vän som människan visualiserar?

I BBC-dokumentären *Medicin med Mosley*, som sändes i TV 2 den 19 september 2014, uttrycker sig Michael Mosley så: ”Jag ska undersöka min hjärna.” Det är ett uttryckssätt, som är typiskt för flertalet av oss människor. Men vad är det vi säger egentligen? ”Jag skall undersöka min hjärna” betyder att jag skall undersöka, det vill säga iakttaga, något som jag äger. Det kan inte tolkas annorlunda. Och om jag undersöker, iakttar, analyserar, begrundar ett objekt, innebär det att jag själv inte kan vara det undersökta, iakttagna objektet. Jag är något annat, något utöver objektet. Jag och objektet är två olika saker. Detsamma gäller när jag iakttar mina vanor och ovanor eller när jag iakttar, analyserar och begrundar mina psykologiska

beteendemönster. Men att påstå att den mänskliga hjärnan besitter samma förmågor att iaktta, analysera och begrunda är att göra sig skyldig till en betydande överdrift. Ty de organiska celler som utgör hjärnmassan har inga sådana mekanismer, som är nödvändiga för de ytterst avancerade processer som iakttagelse, analys, begrundan, utvärdering, beräkning, förutseende osv är. Den mänskliga hjärnans cellers beståndsdelar och funktioner är kartlagda och kända. Hjärncellen består av olika komponenter med bestämda funktioner för produktion och förmedling av specifik elektrokemisk information. (Se Bild 1) Hjärncellerna är dessutom sammankopplade med varandra, vilket gör att den mekaniska informationsrörelsen går snabbare än den annars skulle ha gjort. Hjärncellerna är alltså tillverkare och förmedlare av vissa ämnen. En relevant jämförelse torde kunna göras med sådana mönsterkort på vilka elektroniska komponenter monteras för att så framställda kretskort skall förmedla specifik information. Dyliga kretskort kan förbindas till större enheter, vilket ger oerhörda kopplingsmöjligheter.

Hjärncellerna har ingen kognitiv förmåga, ingen förmåga att rikta uppmärksamhet, avsiktligt iaktta något, iaktta sig själva; de har ingen självmedvetenhet, ingen förmåga att göra känslomässiga, mentala, matematiska analyser och utvärderingar; de saknar helt och hållet intelligens. Eftersom det i hjärnmassan inte finns någon fysisk förankring, som kan knytas till intelligent aktivitet, vore det bättre att om hjärnans aktivitet i stället använda uttrycket ”mekaniskt förmedla”.

Utsagan ”jag skall undersöka min hjärna” förutsätter för det första att det finns en ägare, låt oss kalla denne för X, och att X äger något som han vill undersöka, låt oss kalla detta för Y. Uttrycket sammanfattas  $X \neq Y$  och  $Y \neq X$ , vilket utläses ”X är skilt från Y” och ”Y är skilt från X”.

I utsagan ”jag skall undersöka min hjärna” är ”jag” X och ”min hjärna” Y. I utsagan ”du är din hjärna!” är på motsvarande sätt ”du” X och ”din hjärna” Y.

Det har härmed visats att, inom ramen för det rådande vetenskapliga systemet, påstående sådana som ”jag skall undersöka min hjärna” eller ”du är din hjärna!” innebär oövervinnliga motsägelser och är logiskt sett ohållbara.

## NYFIKENHET, OTÅLIGHET, FRÅGOR UTAN REFLEXION

Det är inte ovanligt att nyfikenheten och otåligheten paras med icke genomtänkta frågor om det problem denna artikel handlar om. Det obevisade påstående om att minnet finns lagrat i hjärnmassan, som denna artikel behandlar, möts ofta av frågan: ”Om minnet inte finns i hjärnan, var finns det då?” En förutsättning för att ställa en fråga – för att inte tala om att ställa rätt fråga i rätt tid på rätt plats i rätt sammanhang – är att ha en god orientering i ämnet, vilken i sin tur är resultat av långvariga egna praktiska såväl som teoretiska erfarenheter. Detta är lätt att glömma, om man alls är medveten om det, och det är nog bra att redan här fundera på vad som menas med det. Den egna ärligheten sätts på prov i samma stund man frågar sig: ”Äger jag tillräcklig teoretisk och praktisk erfarenhet för att kunna ställa frågan rätt?”

Om man inte är insatt i det ämnesområde som frågan avser, är det i princip omöjligt att förstå svaret. Och inte nog med det. Det är i princip omöjligt att bedöma svarets relevans och riktighet, eftersom man saknar förmågan att sätta fakta i sina rätta sammanhang: logiska, tekniska, psykologiska, historiska. Det räcker heller inte att sätta in fakta i sina rätta sammanhang. Man måste också genom förståelse äga kunskap om när fakta är fakta, riktiga som sådana. För att kunna sätta fakta i sina rätta sammanhang är det nog viktigt att ha ett slags system. Man kan säga att system är tänkandets orienteringssätt som möjliggör systematisering av fakta i en sådan ordning att begreppsklarhet blir resultatet.

Vad är begripande om inte förmågan att med tanken gripa tag i något, förmågan att skapa

begreppsklarhet? Frågans klarhet förutsätter begreppens klarhet. Frågans klarhet står alltid i proportion till individens förmåga att sätta in fakta i sina rätta sammanhang. Annorlunda kan detta uttryckas så här: Systemets sanningsenlighet, systemets funktionsduglighet, systemets ändamålsenlighet står i proportion till systemutvecklarens intellektuella utvecklingsnivå och uppfattningsförmåga. Därav systemets begränsning, dess begränsade förmåga att leverera en klart genomtänkt fråga.

Men räcker det enbart med begreppsklarhet för att förstå? Ingalunda. Begreppsklarhet leder till förståelse av begränsade områden. Begreppsklarhet är inte helhetskunskap – den utgör bara en del av helheten. Förutsättning för att säga att detta stämmer eller inte stämmer överens med helheten är att äga kunskap om helheten, och helheten är för oss människor en främmande värld. Det märker vi ganska snart så fort vi fördjupar oss i olika ämnen. I samband med fördjupningen märker vi inte bara att helheten består av för oss synliga företeelser utan anar vi dessutom att dessa synliga företeelser är resultat av en oändlig, obruten kedja av för oss osynliga länkar mellan orsak och verkan, vilka på grund av vår okunnighet övergår vår förmåga att konstatera.

Med andra ord måste man ha inblick i en obruten orsakskedja bakom en företeelse för att kunna fråga rätt, och fråga rätt kan endast den som redan har inblick i helheten.

Annorlunda uttryckt: Helheten består av relationer och för att kunna tänka i överensstämmelse med helheten måste man först kunna konstatera relationerna.

Och för att kunna göra det måste man kunna sätta fakta i sina rätta sammanhang – förutsatt att det är riktiga fakta och inte inbillade.

#### KONSENSUS, POSTULAT

Det man kallar ”sanning” behöver inte stämma överens med verkligheten.

Ur *De vises sten* av Henry T. Laurency:

”För de flesta är sanning allt de vilja tro. Förnuftigt sett är sanning tankens överensstämmelse med verkligheten alltså kunskap om verkligheten.”

”I godtagande av sanningar kunna liksom olika intelligensnivåer urskiljas: från den nivå som kännetecknas av anammandet av allt som sägs till högsta kritiska förmågan.

”Lägst står det okritiska godtagandet. Det tros, emedan någon sagt det eller ’sett det i tidningen’. Det tros, emedan det verkar tilltalande och rimligt. Det tros, emedan auktoriteten verkar sympatisk och förtroendeingivande. Det tros, emedan andra tro det. Logiskt sett är auktoritetstro en regressus in infinitum: A tror det, emedan B sagt det; B tror det, emedan C sagt det o.s.v. i oändlighet. Auktoritetstro och auktoritetsförakt äro lika dogmatiska. Naturligtvis äro omdömen värdelösa utan egen erfarenhet eller undersökning av saken. Högst står det vetenskapliga kravet på experimentell bevisning eller av alla konstaterbara fakta.

Man har för bedömning velat skilja på begreppen möjlighet, sannolikhet och verklighet. Kvantitativ sannolikhet är endast en matematisk frekvensformel, gränsvärdet för en relativ frekvens. Logiskt sammanfaller sannolikhet med möjlighet och är därutöver oklara försök att ge otillräckligt erfarenhet ett visst verklighetsvärde eller att införa en gradering mellan det förnuftiga försvarliga och det verkligt förnuftiga. Sannolikhet skulle vara kvalificerad möjlighet, alltså möjlighet med fog för sig, antagande grundat på vissa, ehuru otillräckliga fakta.”

Den amerikanske biologen och psykologen Kevin MacDonald hör till dem som undersökt hur i den akademiska världen ingruppers konsensus styr den enskilda forskaren, så att forskningsresultatens kvalitet blir lidande. ”Att ha citerats av andra vetenskapsmän är en viktig indikation på vetenskaplig prestation och ofta ett utslagsgivande kriterium vid tjänstetillsättningar vid universitetet.” Forskare måste tolka sina rön och sedan i tal och skrift framställa sin tolkning av dessa rön, så att de överensstämmer med ingruppens gemensamma intressen eller

konsensus. Forskaren belönas för denna underkastelse med att lättare – eller över huvud taget – beviljas anslag för fortsatt forskning och i förlängningen en karriär, som kan leda till inträde i ingruppens gemenskap med det inflytande som följer därav. I det motsatta fallet, alltså icke underkastelse under ingruppens konsensus, riskerar forskaren inte bara att gå miste om nödvändiga anslag utan även att motarbetas, förtalats, marginaliseras, isoleras och till sist få se sin karriär och rent av möjligheten till utkomst spolerad. ”Inom socialpsykologisk teori har det länge varit känt att likhet i hög grad medför uppskattning, och detta fenomen låter sig evolutionärt analyseras.”

Kevin MacDonald, *Kritikkulturen*, s. 248–249:

”Varje individ, som deltar i arbetet med verklig vetenskap, måste se sig själv såsom en fritt handlande människa, som ständigt utvärderar det tillgängliga materialet för att komma fram till den för närvarande bästa möjliga verklighetsuppfattningen. En rad utomvetenskapliga inflytanden kan påverka individuella vetenskapsmän i deras sätt att bedriva forskning och utvärdera resultaten, såsom behovet av att inte förtörna en överordnad eller inte stödja en rivaliserande forskningsgrupp (Campbell 1993). En verklig vetenskapsman måste emellertid medvetet försöka avlägsna åtminstone inflytanden av personliga relationer, grufförbindelser, kön, samhällsklass, politiska och moraliska program och till och med med möjligheter till avancemang i karriären. Verkliga vetenskapsmän ändrar sina åsikter på grundval av forskningsmaterialet och är villiga att överge åsikter de för närvarande hyser, om dessa åsikter strider mot vad materialet ger vid handen (Hull 1988, 19).

Det antas att vetenskaplig konsensus genom att ärligen sträva efter att avlägsna dessa inflytanden alltmer sammanfaller omkring satsen, vari de vetenskapliga satsernas referenter har en viktig roll att spela i skapandet av vetenskapliga åsikter. Såsom Stove (1982, 3) noterar, har det de senaste 400 åren skett en enorm kunskapsökning, trots att man i stora delar av den intellektuella världen gjort motstånd mot satsen. Men med konsensus i samhällsvetenskaperna har man inte gjort något framåtskridande, och jag tvivlar på att man gör något sådant, förrän forskningen upphör att bedrivas utifrån ett synsätt, som bygger på ingrupp och utgrupper.

I de rörelser som här granskas har den intellektuella strävan haft starka övertoner av social gruppsolidaritet, då de deltagande individerna alltid kunde räkna på att andra hyste liknande åsikter och skulle göra gemensam front mot alla ovälkomna rön. En konsekvens av den gruppkonflikt, som utkämpades på Iberiska halvön under inkquisitionens tid, var att det blev omöjligt att bedriva vetenskap (Castro 1971, 576; Haliczzer 1989). Den ideologi som underbyggde inkquisitionen, de ur teologin hämtade åsikterna om den fysiska verklighetens natur inräknade, blev ett inslag i en kollektivistisk världsåskådning, enligt vilken varje avvikelse från den fastställda ideologin betraktades såsom förräderi mot gruppen. Vetenskap förutsätter att det är möjligt och intellektuellt respektabelt att begå förräderi; eller rättare sagt: den förutsätter att förräderi är omöjligt just därför att det råder en implicit förståelse för att vars och ens åsikter om verkligheten inte är en funktion av trohet mot gruppen utan av ens självständiga (individualistiska) utvärdering av det tillgängliga forskningsmaterialet.

I en verklig vetenskap kan åsikter om verklighetens grundläggande struktur inte avgöras a priori och sedan skyddas för empirisk vederläggning, vilket sker så snart grupper skaffar sig politiska intressen i en viss verklighetstolkning. Det var just detta, som skedde under inkquisitionen och perioden för den kristna religiösa ortodoxin under medeltiden, och det har varit fallet med alla de intellektuella rörelser som här granskas ...”

I utdraget refererad litteratur:

Campbell, D. T. (1993). Plausible coselection of belief by referent: All the ”objectivity” that is possible. *Perspectives on Science* 1:88–108.

Castro, A. (1971). *The Spaniards: An Introduction to Their History*, övers. av W. F. King och S. Margaretten. Berkeley: The University of California Press.

Haliczer, S. (1989). The Outsiders: Spanish history as a history of missed opportunities. I *Marginated Groups in Spanish and Portuguese History*, red. av W. D. Phillips och C. R. Phillips. Minneapolis: Society for Spanish and Portuguese Historical Studies.

Hull, D. L. (1988). *Science as a Process: An Evolutionary Account of the Social and Conceptual Development of Science*. Chicago: University of Chicago Press.

Stove, D. C. (1982). *Popper and After: Four Modern Irrationalists*. Oxford: Pergamon Press.

Exempel på hur konsensus bildats på grundval av ett postulat. (Källa: Ne.se )

### ”Långtidsminne

I början av 1970-talet, föreslog den kanadensiske minnesforskaren Endel Tulving en uppdelning av långtidsminnet i en erfarenhetsbaserad komponent och en kunskapsbaserad komponent. Han myntade begreppet *episodiskt minne* för den förra och använde ett redan etablerat begrepp, *semantiskt minne*, för den senare. Han myntade samtidigt begreppet minnessystem och postulerade (förutsätta som sann eller existerande utan bindande bevis) att dessa system hade vissa unika egenskaper som skiljer dem från andra former av minne.

Begreppet minnessystem vann omgående acceptans i forskarsamhället och minnesforskarna vid den tiden drog sig till minnes att neuropsykologer under ganska lång tid hade påvisat att patienter med hjärnskador klarade av vissa testuppgifter lika bra som personer utan hjärnskador medan de misslyckades fullständigt i andra test. Dessa observationer kom nu väl till pass, och de två andra långtidsminnessystemen, procedurminne och perceptuellt minne postulerades. ( förutsätta som sann eller existerande utan bindande bevis) Det råder i dag konsensus i forskarsamhället om en uppdelning av långtidsminnet i fyra delsystem: procedurminnet, det perceptuella minnet, det semantiska minnet och det episodiska minnet. Delsystemen har utvecklats i denna ordningen evolutionärt (fylogenetiskt), och utvecklas också i denna ordningen hos individen (ontogenetiskt). = som avser utvecklingshistorien för en individ

### Lagring (källa Ne.se )

”Själva lagringen av information i minnet kan man inte göra mycket åt med hjälp av strategier och tekniker. Informationen lagras i minnet på ett sätt som man ännu inte vet så mycket om. Man antog tidigare att varje informationsenhet som kodas in lagras som en enhet på en given adress i minnet. Detta antagande har visat sig vara felaktigt. Idén om en lokaliserad lagring av varje enskild informationsenhet har helt övergivits till förmån för en hypotes om att informationen lagras på ett fördelat sätt i hjärnbarkens neuron och synapser.”

Av texten ovan framgår tydligt att man ersätter en fiktion med en annan. Denna hypotes saknar relevant grund, eftersom informationsflödet mellan synapserna sker via elektrokemiska signalsubstanser och anatomin för dessa signalsubstanser är känd. De är inte byggda för att lagra matematisk information, känslomässig information eller annan textminnesinformation. Inga celler eller synapser kan lagra eller koda sådan information. Att använda ordet ”koda” är missvisande; det är inte ens en hypotes. Man kan heller inte med hjälp av MRI (magnetisk resonanstomografi) eller PET (positronemissionstomografi) finna koderna för eller adressen till textminnet eller ”pixlarna” till olika bilder etc. Dessa apparater kan bara konstatera en aktivitet, som inte är detsamma som minneslagring. Hypotesen om att informationen lagras i hjärnbarkens neuron och synapser är starkt missvisande. Det kan starkt ifrågasättas om ett dylikt tankesprång ens kan kallas hypotes. Det finns nämligen ingen sådan mekanism, som kunde stödja en dylik hypotes.

Den ovan anförda textens resonemang visar klart att det är grundat enbart på förnuftet oberoende av erfarenheten. Ett aprioristiskt antagande. Förnuftets klarhet ges här en bärande grund som likställs med en obestridlig sanning grundad på rön hämtade ur förståndets erfarenhet av verkligheten. Låt oss därför titta lite närmare på förståndet och förnuftet och deras inbördes förhållande.

#### FÖRSTÅND OCH FÖRNUFT (ur *De vises sten* av Henry T Laurency)

”Förståndet är objektiviteten. Förnuftet är subjektiviteten. Förståndet är omedelbara, oförmedlade, oreflekterade upplevelsen av verkligheten, såväl materiens som rörelsens och medvetenhetens verklighet. Förståndets innehåll är verklighetens fakta. ... Förståndet är genom sinnesförmåelserna objektivt bestämt, omedelbart bestämt av materiell verklighet. ... Förståndet lämnar de nödvändiga förutsättningarna, verklighetsmaterialet för beskrivning av verkligheten eller konstaterande av fakta. Bearbetningen av detta material utför förnuftet genom reflexion. Blir resultatet oriktigt är detta icke förståndets utan förnuftets fel.”

”Förnuftet är instrumentet för bearbetning av förståndets innehåll.”

”Förnuftet är förmågan av föreställning (minnesbilder), reflexion, abstraktion (begrepp), slutledning, omdöme (konstruktion) och systematisering.”

”Förståndet iakttar solens förskjutning på himlavalvet. Förnuftets förklaring, att denna berodde på att solen rörde sig och jorden stod stilla, var felaktig. Vissa förvillande ljusbrytningar (’optiska motsägelser’) rättas av förståndet genom fortsatt iakttagelse. Förnuftets riktiga förklaringar ha vanligtvis kommit långt efteråt. Förnuftet hämtar allt sitt verklighets- och kunskapsmaterial från förståndet. Förnuftet är vår bearbetnings-, utrednings- och konstruktionsförmåga. Förståndet har genom efterprovningen alltid rätt. Våra misstag börja med förnuftsbearbetningen, med hypoteser, teorier och alla andra förklaringar.”

#### SAMMANFATTNING

För att sammanfatta kan man säga att förnuftet inte kan av sig självt uppfatta verkligheten utan är beroende av förståndets verksamhet.

Kunskapens kriterium är verkligheten. Det är inte inbillningen av det man tror vara verkligheten.

Ju högre grad av verklighetsrelevans individens bearbetade erfarenheter har, desto större förutsättningar har han att ställa relevanta frågor, iaktta förändringar, konstatera nya fakta. Ett enda nytt faktum kan bidra till att rasera ett system. Detta är normalt och något som ständigt sker. Ett dylikt systemraserande faktum kan den noggranne iakttagaren använda som ett redskap i arbetet med att skärskåda, omstrukturera, omformulera, revidera de hypoteser och teorier som han dittills tagit för sanna. Förståelsen är urskillning: förmågan att på en och samma gång skilja sant från falskt, primärt från sekundärt, viktigt från oviktigt. Förståelsen är produkt av bearbetad erfarenhet. Den är förmågan att sätta fakta i sina rätta sammanhang: logiska, matematiska, historiska, kausala (orsak-verkan-sammanhang). Förståelsen är omedelbar. Där man måste resonera, reflektera, för att komma fram till en slutsats, där saknas förståelse, där finns på sin höjd begripande. Begripandet äger delar av en helhet och är därför oförmöget att ha rätt uppfattning av denna helhet. Det mesta inom det som kallas vetenskap ligger inom begripandens sfär. Det krävs stor ödmjukhet för att kunna erkänna att vi saknar förståelse för att rätt bedöma verkligheten, att den uppfattning vi har om verkligheten till stor del är inbillad. Förutsättning för att förklara den fysiska verkligheten är att kunna bevisa orsakernas värld. Konsensus utan bevis förblir rent antagande, som sådant vanligen med mycket liten sannolikhet för sig.

Alltså: Efter många årtionden av noggrann hjärnforskning har man inte lyckats lokalisera var i hjärnan minnet lagras, hur minnet är byggt och hur det fungerar. Man har inte kunnat

bevisa att hjärnan äger intelligens, utan har, i strid mot gjorda experimentella rön, i konsensus beslutat kalla elektrokemiska informationsöverföringar, som mekaniskt äger rum i hjärnmassan, för intelligent aktivitet. Är det inte dags för denna minoritet, denna ingrupp, att överge sin obevisade och obevisbara förvisning om att endast den egna ingruppen, och ingen annan, kan förklara verkligheten; denna ingrupp som dessutom missbrukar våra skattepengar för att hävda och sprida sina fiktioner om verkligheten med det underliggande antagandet att om verkligheten inte passar in i den egna konsensusmallen, är det fel på verkligheten? Detta betyder att miljoner människor, som har anammat att medvetandet inte är bundet till organismen, skulle veta och förstå mindre än denna ingrupp. Är det inte dags att börja lyssna på och fördjupa sig i vad andra utanför denna lilla ingrupp har kommit fram till, dessa andra som genom att tillämpa andra metoder visat att medvetandet icke är beroende av den fysiska organismen?

Fysioterapeut Konstantinos Eleftheriadis

*Kritikkulturen* av Kevin MacDonald, den bok som citeras i artikeln, finns att läsa på vår systerhemsida [www.veidos.se](http://www.veidos.se) i fullständig översättning till svenska. Följ den inre länken från [veidos.se](http://veidos.se) till "Rapporter från fängelseplaneten". Red.;s anm.

## UR DR NICOLLS PSYKOLOGISKA KOMMENTARER

### *Arbetets oktav, del ett*

Första tonen, *do*, i arbetets oktav definierades en gång såsom "värdering av arbetets ideer". Eftersom arbetets oktav är en *stigande oktav*, är nästa ton *re*. Denna definierades såsom "tillämpningen av arbetets ideer på en själ". Den tredje tonen, *mi*, i definierades såsom "insikten om egna svårigheter". Nästa ton, *fa*, ligger bortom halvtonsteget. Psykologiskt sett betyder detta att en särskild chock måste sättas in här för att människan skall nå den nivå av förståelse som tonen *fa* representerar. I samband med detta sades tidigare att *do* måste ljuda tillräckligt starkt från början. Det vill säga "värderingen av arbetet" måste vara så hög att den kan ge människan tillräcklig styrka att gå bortom tonen *mi* och nå tonen *fa* förutom att uppnå annat. Det är uppenbart att, om en människa inte sätter stort värde på arbetet, inte kan förstå något av det eller i hemlighet tänker att det är dumheter osv., hon inte kan sätta värde på det. Hon tillämpar det då inte på sig själv eller förmår inte med dess hjälp uppnå någon grad av självförverkligande eller upprätthålla något som kommer från det och som går emot hennes självkänsla.

Vi skall senare tala om den tredje tonen, *mi*, som definierades såsom "insikten om personliga svårigheter". Mellan tonen *mi* och tonen *re*, som ligger under denna och som definierades såsom "tillämpningen av arbetets ideer på en själ", ligger alla de processer som har att göra med att *förbinda arbetet med det man iakttar*. Om vi förbinder arbetet med det vi iakttar, ställs saker och ting i rätt ordning inom oss. (Detta måste man förstå. Det är arbetet som ställer dem i ordning, inte det mekaniska livet.) Tingen befinner sig i oordning, eftersom vi är maskinmässiga. Oviktiga ting ses som viktiga och viktiga ting som oviktiga. Vid ett tillfälle liknade G. människan vid en trerumslägenhet, i vilken felaktiga möbler blandades med rätta i varje rum. Detta är oundvikligt eftersom vi lever livet på falska värden och med ändlöst ljugande. En definition av sanning är rätt ordning. Det betyder att när tingen är ställda i rätt ordning, råder sanning. Kroppen är byggd och ordnad på detta sätt, så att de viktigare delarna betjänas av de mindre viktiga. Hjärnan, som är det viktigaste organet, är det mest omsorgsfullt närda och bäst skyddade och betjänas av alla andra organ. I arbetet kallas därför oktavernas



lag lagen för manifestationens ordning. Det är uppenbart för er att tingen kan förbindas i rätt eller orätt ordning. Om de är i rätt ordning råder sanning. Om de är i orätt ordning råder något falskt. Vad är lögn annat än orätt ordning? Det är intressant att reflektera över denna sida av oktavernas lag (eller sjutalets lag, båda termerna används). I arbetets oktav kan man se att, om *do* inte först ljuder starkt nog, man inte når tonen *re*. Utan *do* kan *re* inte ljuda och utan *re* kan *mi* inte ljuda. Den ena tonen är beroende av den andra. Ingen ton kan någonsin existera för sig själv. Om värdesättandet inte ökar i samband med *do*, ljuder de följande tonerna svagt och dör allt bort. Men alla tre tonerna kan förstärka varandra, när de väl börjar ljuda, genom att arbetet sannas i praktiken och vi allt mer kan se dess värde. När detta är fallet, kan gapet mellan *mi* och *fa* börja överbryggas och kan *fa* börja ljuda. Denna ton, *fa*, är alltid *något nytt* inom en, som om en ny varelse med en ny förståelse hade börjat växa inom ens vara.

\* \* \*

### *Tonen fa*

I varje aspekt av livet, vad helst människor studerar för sitt uppehälle, är det svårt för dem att nå tonen *fa*, och de gör det blott sällan. En pianist kan nå så långt som till *do-re* och rent av till *mi*, men sällan längre än så. Tonen *fa* slås inte an. Detta betyder helt enkelt att pianisten är en *do-re-mi*-människa, varför ingenting hon gör är unikt, ingenting utom möjligen att hennes teknik är utmärkt. Detamma gäller alla yrken. Att slå an tonen *fa* inom vilket yrkesområde man än är aktiv på, innebär att man står på en betydligt högre nivå än alla andra inom detta område. Orsaken till detta är att vederbörande har gjort en egendomligt obestämbar individuell ansträngning, som höjer honom över detta gap, den felande halvtonen, och grundar honom i tonen *fa*. Ingen lärare kan göra detta för någon människa. Det är, som jag säger, en egendomligt obestämbar ansträngning, som människan kan göra endast ur sin djupaste förnimmelse av *jaget*. Man kan inte åstadkomma detta genom att härma någon, ty detta stärker enbart personligheten. Kort sagt handlar detta om att beröra väsendet, som i sin tur kan beröra det verkliga jaget, varvid människan *är* det hon gör eller det hon gör *är* människan.

Om människan i en tidigare återkomst lärde sig något som väsendet kan minnas, kommer självfallet väsendet att minnas detta tidigare vid sin nästa återkomst. Detta är ett faktum som förklarar många underliga ting om dem som enligt allmän uppfattning betraktas såsom genier. I ett sådant fall slås tonen *fa* an tidigt och genomgås snabbt tonerna *do*, *re*, *mi*. Det är uppenbart också för den mest formativt tänkande att det är omöjligt att förklara vissa människors liv enligt uppfattningen att de levat bara ett enda liv. Jag har ofta tänkt att detta framstår klarast ifråga om vissa musiker.

\* \* \*

Låt oss återvända till tonen *mi* i arbetets oktav, där den definieras såsom ”insikten om personliga svårigheter”. På detta stadium av arbetet, som representeras av tonen *mi*, har ens medvetenhet ökat till en nivå, där man blir mer medveten om vilket slags människa man är. Insikten om personliga svårigheter får inte bara göra en nedstämd eller negativ. Att taga *mi* på det sättet är inte att förbinda arbetet med iakttagandet. Att inse faktum att man inte är den fullkomliga människa man hittills föreställt sig hör till den nödvändiga verkan av arbetet, vilken innebär att öka medvetenheten. Arbetet säger: ”Finn fakta om er själva genom själviakttagelse.” En ökad medvetenhet avslöjar vad ni är. Ni inser till exempel efter några år att ni inte är en enda, utan många motsägelsefulla skenjag, som alla har olika begär. I det fallet har ni börjat undkomma den hypnos som orsakas av ett visst slags fantasi, och ni har *därmed blivit mer medvetna*. En människa, som är hypnotiserad av livet och fylld av illusioner och självbelåtna fantasier, är inte medveten. Kom också ihåg att själviakttagelse är att släppa in en stråle ljus i sitt inre mörker. Insikten om egna svårigheter är ett tillstånd som

är jämförbart med kuskens, när han vaknar efter att ha sovit ruset av sig på värdshuset, går ut och ser i vilket tillstånd av förödelse hans häst och vagn befinner sig. Om jag själv befunde mig i ett sådant tillstånd och kunde tänka *enligt kuskens* och *inte enligt Nicolls* belägenhet, kanske det finnes en chans för mig att höra tonen *fa* börja ljuda inom mig. Detta är att upptäcka en ny förnimmelse av mig själv, som inte är förnimmelsen av Nicoll. *Kusken* kan förstå arbetet, vilket Nicoll inte kan. Jag syftar på mitt eget fall. Ni fick tidigare förklarat för er att positiva ideer är nödvändiga för att *höja* en människa från *mi* till *fa*. Första förutsättningen för en positiv idé är övertygelsen om existensen av "högre intellekt" eller skapelsens stråle. Ideerna i detta arbete är positiva ideer. I mekaniska livet kan vi märka en ökning av negativa ideer, som beledsagas av negativa synsätt och negativa känslor. Alla dessa skenjag som vill arbeta, finns vid tonen *mi*, liksom medvetenheten om ens egna svårigheter. Ni kan tydligt se att den nivå, som representeras av tonen *mi*, inte kan nås om en människa betraktar sig själv som *en enda*. De skenjag som vill arbeta är till exempel inte desamma som ens egna svårigheter. De måste ses som helt skilda från de skenjag som inte vill arbeta. De skenjag som vill arbeta vill nå upp till tonen *fa*. Allt detta betyder att människan måste se och tåla sin mångfald av skenjag. Där man en gång var inskränkt och hemfallen åt illusionen om att vara en enhet, är man nu en större varelse, som omfattar många människor, mellan vilka man kan välja. Med andra ord är det inre tillstånd i arbetet, som representeras av tonen *mi*, ett mycket *vidsträckt tillstånd*, och det har det blivit tack vare det vidgande av medvetenheten som åstadkommit. Det är som att överblicka en vidsträckt trädgård och kunna se vad som är oanvändbart och vad som är användbart däri. Vad skall ni välja ut? Vilka skenjag skall ni arbeta med? Kom ihåg att ni inte kan göra något, om ni inte väljer att arbeta med de rätta skenjagen. Om ni arbetar med skenjag som drar ner er, dras ni ner. Och om ni inte har någon uppfattning om inre avskiljande, det vill säga avskiljande från otrevliga, fåfänga eller bedrägliga eller dåliga skenjag, om ni bara säger "jag" om allt som pågår inom er, så kan ni inte ljuda tonen *mi* och kan ni inte växa. Ert vara stannar på den nivå där det befinner sig och ni drar till er samma liv som förut.

Vissa människor kan inte nå tonen *mi*, eftersom de inte iakttar sig själva under en tillräckligt lång tid. Jag citerar från ett nyligen mottaget brev: "Om man iakttar sig själv under loppet av en vecka, är det möjligt att upptäcka vad som är ens personliga svårigheter, eftersom de återkommer under denna vecka. Man kan iakttaga sig själv under en dag utan att upptäcka dem, men man kan inte genomleva en hel vecka utan att stöta på dem, även om man söker sig till nya omgivningar. Jag har märkt tre ting, som får mig att förlora kraft. (Jag har också märkt flera sätt att få kraft.) Samma tre ting, kanske inte alla, återkommer veckan därpå, men ett av dem gör det nog eller två eller kanske alla tre. Och de är samma ting, som alltid har förstört ens liv."

När en människa tillräckligt når den nivå av förståelse i arbetet som kallas tonen *mi*, genom en förstärkning av tonerna *do* och *re*, är hon nära att kunna få hjälp av arbetet. Om hon förhåller sig passiv till sina fel och svårigheter, erkänner dem för sig själv och avskiljer sig från dem, så kan, som tidigare sades, tonen *fa* börja ljuda inom henne. Men, som sagt, denna ton innebär en helt ny förnimmelse. Den är något ömtåligt och nytt. Ändå är det början av mötet med det verkliga jaget, vilket inte på något sätt liknar vad hon trodde att det verkliga jaget skulle vara. Man kan nog säga att vissa kanske inte vill taga emot denna nya förnimmelse av vad de är. Nicoll, ss. 1074-1078.

#### *Arbetets oktav, del två*

Vi får lära oss att en *stigande oktav* börjar med den passiva tonen *do*. Arbetets oktav börjar inte med arbete utan med värdering. Den börjar till exempel inte med att man tror att man kan göra och allt som följer av tron på denna illusion. Att tro att man kan göra, till exempel tro att

man lätt kan ändra sitt vara, bli en annan och uppföra sig annorlunda, om man bara vill – detta är att tänka från aktiva *do*. Vad betyder det att börja från *passiva do*? Somliga tror att de kan göra allting med kraft. De tror till exempel att de kan tvinga människor att tro på gud med våldsamma medel och med injagande av rädsla för följderna av otro. Detta är att börja från *aktiva do*. Det är att börja med fel inställning. Att börja från *passiva do* är en helt annan sak. Det är mycket intressant att studera vad det betyder och hur man ständigt försöker börja från *aktiva do* och hela tiden misslyckas, eftersom man inte har börjat rätt. Som sagt, börjar arbetets oktav inte med görande utan med värdering. Eftersom den är en stigande oktav, måste den börja med *passiva do*, ty *alla* stigande oktaver börjar med *passiva do*. I detta fall måste värderingen av arbetet utgöra en *passiv do*.

Hela er inställning till ett ting som ni värdesätter skiljer sig mycket från er inställning till de ting ni inte värdesätter. Det vill säga ert psykologiska tillstånd skiljer sig mycket från det ena fallet till det andra. Ni måste inse att ett felaktigt psykologiskt tillstånd är lika verkligt i sina effekter som att försöka öppna en dörr med orätt nyckel. Att värdesätta arbetet är det riktiga tillståndet att börja med. Genom att ni värdesätter något, blir detta ting värdefullt för er. Genom att värdesätta det tar man hand om och minns detta ting bättre. Genom att värdesätta något får man tålamod att taga reda på mer om det. Genom att värdesätta det, om det verkligen är värdefullt, betraktar ni er själva som mindre viktiga i jämförelse med det ni värderar, eftersom det ni värderar är större än ni. Arbetet är större än man själv, varför sättet att nalkas det är att sätta värde på det. Det finns många liknelser om värdering som till exempel liknelsen om köpmannen som sökte ”dyrbara pärlor och som, när han funnit en värdefull pärla, gick och sålde allt vad han ägde och köpte den” och om mannen som fann en skatt gömd i en åker ”och i sin glädje gick och sålde allt vad han ägde och köpte åkern.” Man kan av dessa liknelser förstå vad som menas med att värdera och vad att börja från *passiva do* betyder. Arbetet säger att människan måste tro på en högre intelligens. För mig var det uppenbart redan tidigt i studierna att detta arbete, detta system, som vi studerar varje dag, kommer från en intelligens, som står högt över det normala och från en intelligens, som besitter kunskaper som ligger bortom människans. När vi fick veta att det var meningslöst att utföra detta arbete, om vi inte trodde på en högre intelligens, hade jag inga svårigheter med detta, eftersom jag redan kommit fram till slutsatsen att detta system måste komma från en högre intelligens, det vill säga från den medvetna delen av mänskligheten. Om en människa känner att hon vet bättre än arbetet, kan hon inte utföra arbetet, eftersom hon inte kan ljuda tonen *do*. Att börja från tonen *re*, som är att tillämpa arbetet på en själv, att göra *re* till *do*, är omöjligt. Jag menar att det inte leder någonvart. Människan börjar då från fel ställe *inom sig*. Hon värderar sig själv över allt annat. Hon tror att hon vet och att hon kan göra. Hon inser inte att hon inte vet någonting och att den kunskap hon har motsäger sig själv, inte heller inser hon att hon gör samma sak om och om igen. Det vill säga att hon inte inser att hennes ”görande” helt enkelt är ett resultat av hennes maskinmässighet. Hon inbillar sig att hon är fullt medveten, att hon har vilja, kan göra och så vidare. Ni har tillräckligt ofta fått höra hur alla dessa illusioner måste slås sönder. Hur då? Genom att människan sakta kommer till insikt om att de är illusioner och att hon hittills suttit på en krog, berusad av drömmar om sig själv. Detta kallas för att börja vakna ur sömnen och det finns en underlig, kärv smak förknippad med det, en smak helt olik alla andra smaker i livet.

Om en människa inte sätter värde på arbetet och tillskriver sig själv allting, leder hennes arbete ingenvart, eftersom hon som sagt börjar från fel ställe i sig själv. Hon börjar från den falska personligheten. Ni kanske minns att det som utföres genom personligheten, utföres genom yttre omständigheters krafter. Yttre omständigheter får er att handla. Ni är inte fria. Det vill säga ni *kan inte göra*. De yttre omständigheternas påverkan på er maskin får den att reagera. Detta är inte att göra i arbetets mening. Det är maskinen som gör något, inte ni. I

själva verket finns inget ”jag”, det vill säga inget verkligt jag. Vad ni kallar jag är ingenting annat än en föränderlig samling skenjag i personligheten, vilka för ögonblicket påverkas av yttre omständigheter. För att börja *göra* måste man hindra reaktionerna av vissa skenjag, det vill säga *icke göra*. Allt ni kan *göra* är att minnas er själva.

För att fortsätta: Om det råder föga eller intet värdesättande av arbetet, kan detta inte börja på rätt ställe. Detta är en praktisk fråga, som att så frön på rätt ställe. Visst ökar värdesättandet, när *do* och *re* ljuder starkare. Men om ni har ägt magnetcentrum, har tonen *do* ljudit klart redan tidigt. Men dessa ting svalnar, om ni inte ständigt återvänder till arbetet i ert inre och varje dag knyter det till er själviakttagelse och till allt ni minns och till det ni vill. Ty det ni vill kommer gradvis att bli allt tydligare.

Nu skall vi inrikta oss på tonen *re*. Vid tonen *re* måste ni lära er allt arbetet lär, lära er arbetets språk och tillämpa det på er själva. Detta tar lång tid, i själva verket hela livet. Tillämpningen börjar med själviakttagelse, och ni kommer inte att kunna upprätthålla medvetenheten om er själva i detta avseende, om ert värdesättande av arbetet inte är starkt nog att förse er med tillräcklig emotional kraft för att ni varje dag skall anstränga er från er förståelse. Vi behöver alla arbeta. Men kritisera inte en annans sätt att arbeta. Om ni måste kritisera, börja med er själva. Det är inte bara så att människor måste lära sig arbetets språk: De måste också lära sig arbetets mening. Här avses inte orden utan den djupare meningen. Och ni kan lära er meningen bara genom att själva se dess sanning, eftersom vi alla i vårt inre är öppna för sanningen, medan vi i det yttre är öppna för lögnen, det vill säga för det mekaniska livet.

Låt oss nu för ett ögonblick inrikta oss på tonen *mi*. Med denna ton ser ni er själva, i en allt större skala, som en stad i vilken ni har sett er själva som den enda invånaren, och tonen *fa* blir möjlig, inte hos alla, som ni kanske förstått. Och det är här ni lär er att tala och förstå arbetets språk. Här vet ni till exempel att ni inte kan göra och att andra inte kan göra. Därför talar ni inte alltid som om ni själva eller andra kunde göra. Detta är redan en stor skillnad inom er. Eftersom ni känner och förstår er själva bättre och har förlorat mycken stolthet, känner och förstår ni också andra bättre och slutar att döma dem. Det är när ni nått detta stadium, som arbetet självt börjar tala till er i ert inre, eftersom ni har lärt er något av det språk som det använder. Det är därför tonen *fa* blir möjlig.

### *Arbetets oktav, del tre*

För att man skall kunna värdera arbetet rätt måste arbetet bli *emotionalt*. En människa måste börja själv se arbetets sanning. Varför? Därför att det annars inte kan bli emotionalt. Det vill säga, det kan inte beröra det emotionala centret. Om det inte gör det, existerar det enbart i det yttre minnet, i den formativa delen av det intellektuella centret. Detta är ett fristående minne, som inte påverkar ens liv. Det är en minnesfunktion, som kan liknas vid minnet av årtalen för vissa stora slag i historien. Det har ännu inte blivit en del av en själv. Det sägs ibland att en av arbetets huvuduppgifter är att väcka det emotionala centret. Vad kan det betyda att *väcka* det emotionala centret? Det emotionala centret befinner sig i ett bedrövtillstånd på grund av vårt nuvarande vara. Det är ”orent”. Låt oss tala om denna orenhet. Ingen som har börjat ljuda tonen *re*, arbetets ton, i sitt liv, det vill säga, ingen som på allvar tillämpar arbetsideerna på sig själv genom själviakttagelse, kan förneka de negativa känslornas väldiga kraft. Det emotionala centret är orent först och främst på grund av den oerhörda mängd av negativa känslor som styr oss och hela mänskligheten. Detta berör var och en av oss. Vi får lära oss att det emotionala centret bildats inom oss utan en negativ del men att vi genom att ha fötts bland sovande människor, som alla är djupt påverkade av negativa känslor, snabbt förvärvat en negativ del i det emotionala centret, den del som växer till allt mer. Detta är alltså en av de orenheter som påverkar det emotionala centret och som, om det började arbeta rätt, skulle förse oss med vad vi saknar och på ett underbart sätt ge oss en inre

källa till kraft som inte kan beskrivas i ord. Som det nu är, har vi i stället en vidunderlig inre källa till negativa känslor och allmänt elände. Därför är arbete nödvändigt. Vi måste arbeta verkligt praktiskt och hårt mot negativa känslor genom att icke identifiera oss med, icke tillåta dem, icke följa med dem, icke tro på dem, icke förbinda dem med någon uppfattning om "jag".

Det är omöjligt att höja sig från tonen *mi* till tonen *fa* i arbetets oktav, om man tror på sina negativa känslor. Endast genom att inse att arbetet förmedlar sanningen kan vi höja oss från *mi* till *fa*, det vill säga, endast så kan vi få hjälp att göra det. Ni måste genom studiet av er själva upptäcka att negativa känslor alltid ljuger och förvränger sanningen. De tar saker och ting som de vill. Negativa känslor fördärvar allt. De vanställer, de förvrider, de förnekar, de hatar och i sina sämsta verkningar drar de oss ner till hat och våld och även till rädsla. Hat, våld och rädsla bildar en typisk trekraft, och var och en av dem beror på de två andra.

Denna förvrängning, som negativa känslor åstadkommer, ger upphov olika slags lögner inom en. Det är viktigt att än en gång inse att ingen kan taga sig från tonen *mi* till tonen *fa* utan att veta allt om hur han ljuger och har iakttagit ljugandet hos sig själv. Det finns många slag av ljugande som arbetet talar om. Ett slag, som är förhållandevis oskyldigt, är att skriva eller berätta om något som händer på ett sätt som låter en själv framstå *i en fördelaktigt dager*. Men det finns även några mycket onda slag av ljugande, som kommer från djupt liggande negativa tillstånd som människan ifråga inte vill kännas vid och som är omgivna av moln av självrättfärdigande. Om hon inte erkänner dem, kan hon ljuda bara en mycket svag *mi*-ton. Hon känner inte sig själv, och det är vanligt att hon absolut vägrar att vidga sitt medvetande om sig själv, så att det omfattar även lögnen. Ibland beror detta på att hon har ett ovanligt slags självbelåten uppfattning av sig själv som en oklanderlig och anständig människa, en uppfattning som hindrar henne att genomföra detta vidgande av medvetenheten som kan åstadkommas endast på bekostnad av fåfängan. Kom i samband med detta ihåg att vi ljuger varje gång vi säger "jag". Vilket jag? Under en lång tid säger vi alla "jag" med ett sådant eftertryck och med en sådan självsäkerhet, som om det verkliga jaget styrde allt vi gör, säger, tänker och känner. Men om vi till slut ljuder ett brett *mi*, har sådana illusioner inte längre någon kraft. Vi måste kort sagt acceptera och stå ut med den vi är, vilket också är det enda sättet att acceptera och stå ut med andra i arbetet.

Låt oss återvända till frågan om det emotionala centrets orenhet. Det finns en annan orenhet, som belyses bäst med vad Ouspensky skrev om den i *Tertium Organum*. Jag skall citera denna text och understryka följande iakttagelse och sedan lämna frågan öppen till diskussion: "Det är omöjligt att *veta* genom rena känslor."

Ouspensky skrev: "Orena känslor ger upphov till oklar, *icke ren* kunskap, liksom orent glas ger upphov till en suddig bild. Ren känsla ger upphov till en klar, ren bild av den kunskap bilden avser. Detta är det enda möjliga avgörandet i frågan. Denna slutsats räddar oss från det vanliga felsslut som moralister vanligen kommer fram till när de godtyckligt delar upp alla känslor i "moraliska" och "omoraliska." Men om vi för ett ögonblick söker skilja känslor från de moraliska ramar som de ofta trängs in i, ser vi att saken är betydligt enklare och att det inte existerar några *till sin natur* rena eller orena känslor, utan att varje känsla är ren eller oren beroende på om de har andra känslor inmängda i sig eller ej. Det kan finnas en ren sinnlighet, Höga visans sinnlighet, som inviger i det kosmiska livets känsla och ger kraft att höra naturens pulsslåg. Det kan även finnas oren sinnlighet, som är blandad med andra känslor, vilka är goda eller dåliga ur moralisk synvinkel, men som tillsammans likväl framkallar en smutsig grundkänsla. Det kan finnas ren sympati, och det kan finnas sympati blandad med beräkning att få något i utbyte för visad sympati. Det kan finnas ren kärlek till kunskap, en törst efter kunskap för dess egen skull, och det kan finnas en böjelse för kunskap som också väger in *nytta* och *vinst* som det huvudsakliga.

I sina yttre manifestationer kan rena och orena känslor skilja sig mycket litet åt. Två män kan spela schack med varandra och handla tillsynes på samma sätt, men hos den ene brinner egenkärlek, begär efter seger, och han är då full av olika obehagliga känslor gentemot sin rival, rädsla, missundsamhet efter ett skickligt drag av motståndaren, illvilja, avund, förbittring eller planläggning för seger, medan den andre helt enkelt löser ett komplext matematiskt problem, som ligger framför honom och inte alls tänker på motståndaren. Den förste mannens känslor är orena, emedan de innehåller många blandade känslor. Den andre mannens känslor är rena. Betydelsen av detta är förstås alldeles klar.

Andra exempel på delning av till det yttre liknande känslor kan ständigt ses inom estetiska, litterära, vetenskapliga, samhällliga och rent av andliga och religösa mänskliga aktiviteter. Inom alla områden, där denna aktivitet förekommer, kan endast en fullständig seger över de pseudo-personliga elementen leda en människa till rätt förståelse av världen och av henne själv. Alla känslor, som är färgade av sådana självelement, är liksom konkava, konvexa eller på annat sätt böjda glasbitar, som reflekterar ljus på ett felaktigt sätt och förvränger bilden av världen.

”Därför består problemet med emotional kunskap i en motsvarande förberedelse av känslorna, som fungerar som kunskapsorgan. ”Bliven som små barn ...” och ”välsignade äro de renhjärtade ...” I dessa ord ur evangelierna uttrycks i första hand idén om känslornas rening. Det är omöjligt att veta genom orena känslor. Därför är det nödvändigt för människan att rena och höja sina känslor för att kunna förstå världen och sig själv.

#### *Vårt psykologiska land*

Någon sade nyligen: ”Vad beror det på att vi kan ha samma erfarenhet?” Jag svarade att, när en människa har samma erfarenhet som en annan, det betyder att de båda har varit på samma ställe i den psykologiska världen. Då detta inte blev riktigt förstått, skall jag här söka förklara idén ytterligare. Det är välkänt att vi ifråga om böcker, som handlar om mystik, som det kallas, kan finna att de innehåller många liknande ideer och upplevelser, så kallade B-inflytanden, som kan nå hur långt tillbaka i tiden som helst. Historiskt sett kan vi i olika länder, som är vitt skilda i tid och rum och av de olika språken, finna uppteckningar som är av liknande slag och inte avser bara frågor om livet. Man kan nog säga att de flesta gamla handskrifter är av detta slag. Antingen det förhåller sig så eller ej, är det inte förvånande, om så är fallet, eftersom all dylik litteratur har utgått från den medvetna delen av mänskligheten och när den nådde ut i världen blivit till B-inflytande. Orsaken till detta är att den mekaniska människans nivå är sådan att C-inflytande eller direkt medveten undervisning inte kan rätt förstås. Endast en förvrängning av den verkliga undervisningen är möjlig i skriftlig form, och tänkande i form av ”*antingen – eller*” och ”*ja eller nej*” ersatte det tänkande som övervinner motsatserna, nämligen det intellekt som kan tänka med ”*ja och nej*” och som inte är fjättrat till motsatser såsom ”är det sant?” eller ”är det inte sant?” Det vanliga intellektet är förstås det formativa centret, som är blint för den tredje kraften och endast vållar störningar.

I mekaniska livet, i fysiska rummet, besöker vi samma byggnader, samma orter, Paris, Brighton och så vidare, förutsatt att vi faktiskt tar oss dit. Det är detsamma med det psykologiska rummet. Men det psykologiska rummet besöker vi inte med den fysiska kroppen utan med intellektet och känslorna, det vill säga genom centren. Denna osynliga värld är lika verklig som, och *blir* med tiden betydligt *verkligare* än, den fysiska världen. Detta har jag lärt er i olika kommentarer beträffande idén om att man har ett psykologiskt land. Var i detta land befinner ni er nu? Även om ni nu befinner er på samma ställe i fysisk mening, kan ni finna på många ställen i ert psykologiska rum, i ert psykologiska land, och det är var ni befinner er i detta psykologiska land som börjar betyda så mycket, när ni inser vad arbetet lär. Arbetet handlar om ert andliga liv, där ni är i ert inre, nämligen i detta stora inre land, mot vilket era

centra öppnar sig.

Arbetet uttrycker denna idé genom att tala om centra och olika delar av centra. Man kan till exempel vara i orätt centrum eller i orätt del av ett centrum för det göromål man har för handen. Det avgörande är var i ert psykologiska land ni befinner er. Man bör fråga sig: "Var befinner jag mig?" Och denna fråga har ingenting med det yttre, av sinnena uppfattade rummet att göra utan med det inre rum som endast själviakttagelsen kan göra er medvetna om. Det är i anslutning till detta som arbetet lär så mycket om det psykologiska läge som kallas den negativa delen av emotionalcentret. Detta inre, osynliga, psykologiska osynliga land, i vilket vi faktiskt lever vårt liv, har sina goda och dåliga ställen. Det har både himmel och helvete inom sig och ställen däremellan. När vi är i den negativa delen av emotionalcentret, befinner vi oss invärtes i helvetet eller vid helvetets mynning. Och om vi är identifierade, om vi bejakar det, om vi för inre räkenskaper, om vi inte vet hur vi skall avsluta dem och varken inser var vi invärtes befinner oss eller vad vi skall göra, nämligen utöva själverinring, har vi ingen andra kropp, ingen inre intelligent uppfattning om vår riktning i denna inre andliga värld och ramlar vi ner i varenda fallgrop och förstår aldrig att arbetet är till för att lära oss *var vi är i vårt inre*.

På dessa olika ställen i det inre rummet får vi taga emot vad som finns där, det vill säga i slummen misshandlas vi av någon. Man rör sig då på obehagliga platser och förväntar sig att det yttre livet skall vara trevligt och behagligt. Hur skulle det vara möjligt? Hur tror ni att saker och ting skall kunna bli bättre, om ni irrar omkring i labyrintherna, i eländet i den stora mörka stad som utgör den negativa delen av emotionalcentret? Endast genom uppriktigt erkännande för er själva, endast genom uppriktig själviakttagelse kan ni bli medvetna om var ni släntrar i er psykologiska värld, er inre värld, men ni försöker med ett skevt leende antyda att ni har de bästa avsikter. Då ljuger ni och är ert leende inte ärligt.

Var ni befinner er i detta psykologiska land är inte nödvändigtvis ert eget fel. Saker och ting ändrar sig: Livet går i cirklar. Hjulén roterar liksom enneagrammet. Allt går igen. Men när ni befinner er på ett dåligt ställe och lägger märke till det genom att ni utvecklade det verkliga samvetets inre ljus, kan ni taga er ut endast genom *värdesättandet*. Om ni värdesätter arbetet kan detta taga er ut oskadd från många obehagliga ställen, som ni måste utstå under en tid. Det är alldeles som det yttre livet. Om ni värdesätter att leva på ett behagligt ställe men råkar befinna er på ett dåligt, kan ni för en viss tid stå ut med er belägenhet utan att bli identifierade, och ni köper inte något hus på detta ställe utan kan vänta, tills ni hittar ett bättre beläget hus. Detta kallas för att "inte bejaka sina dåliga tillstånd". Kom ihåg att psykologiska *tillstånd* är psykologiska *ställen*. Varje inre tillstånd är ett ställe i den stora psykologiska världen bestående av både himmel och helvete. Eftersom denna värld existerar, kan ni befinna er på samma ställe som någon annan har varit på. Ni kan ha samma erfarenhet. Och om ni har varit på ett underbart ställe i denna av ert berörda värld, kan ni dela er upplevelse med andra som också har varit där och sett samma saker. Detta är orsaken till att man kan ha liknande erfarenheter. Nicoll, ss. 977-979

### *Kris*

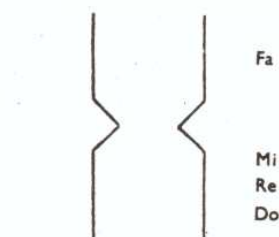
#### *Arbetsidé*

Två yttersta och absolut giltiga lagar styr universum. Den ena är lagen om tre krafter, den lag som säger att tre krafter måste samverka för att någon som helst manifestation skall äga rum. Den andra lagen är oktavernas lag eller sjutalets lag, som anger att vibrationstalet minskar vid två punkter, nämligen dels mellan *mi* och *fa*, dels mellan *si* och *do*. Lagen kallas även manifestationsordningen.

### Kommentar

Vi talar idag om sjutalets lag eller oktavernas lag, som framställs i skalan *do, re, mi, fa* och så vidare. Det finns två slags oktaver, en stigande, *do, re, mi* och så vidare, och en sjunkande, *do, si, la* och så vidare. Termen ”minskande vibrationstal” är inte så lätt att förstå med en gång. Antag att det i en stigande oktav, *do, re, mi, fa* och så vidare, finns ett ställe som är svårt att passera, nämligen det mellan *mi* och *fa*, där det krävs en chock för att oktaven skall kunna utvecklas vidare. Vad som helst som utvecklas, till exempel ett ägg som skall utvecklas till ett barn, når en kritisk punkt i sin utveckling mellan steget *mi* och nästa steg, *fa*, ungefär vid den tredje fostermånaden, då ett nytt cirkulationssystem skall komma till stånd. Eller, för att taga ett annat exempel, när man skall lära sig något, vad som helst, kommer man oundvikligen till en liknande punkt, där inläringen (till exempel av ett främmande språk) stannar av, om utvecklingsprocessen inte utsätts för en chock i form av att man gör en ansträngning långt utöver det vanliga. Verkan av detta är att man dels har *do-*, *re-*, *mi-*människor, dels den ovanligare *fa*-gruppen. Den mesta utbildning är nätt och jämnt *do, re, mi*. Man kan tala om *re*-människor, *mi*-människor eller *fa*-människor. Jag säger detta som en kommentar och har inte hört denna uppdelning direkt från Ouspensky. Men vi kan förstå att en musikvirtuos, som behärskar sitt instrument till fulländning, inte kan vara en *re-* eller en *mi*-människa. Hon är helt klart en *fa*-människa eller till och med en *sol*-människa i sin utvecklingsoktav. Jag hoppas att ni förstår i huvudsak vad jag menar. Oktaver ger liksom allt annat i arbetet en uppfattning av skala, av lägre och högre, av möjligheten till tillväxt och utveckling av det som ni tar fram ur ert inre. Men detta innebär ansträngning, och få människor är beredda att verkligen anstränga sig inifrån sitt vara, utan föredrar att göra så litet som möjligt. Jag kallar detta underliga *mi-fa*-intervall, som finns i allt, för *kris*. Jag vill börja med att tala om naturens *mi-fa*-kriser. Tag till exempel dessa hårt arbetande fåglar, med de flyttar de ständigt gör för att föda upp sina ungar. Vissa fågelarter måste flytta. När de avslutat uppfödningen av en, två eller till och med tre kullar av ungar, samlas de på något gåtfullt sätt med hjälp av den inre ”radio” som finns i deras instinktcentrum och ger sig av på en oerhört lång resa. Vissa färdas genom Ungern vidare till Afrika. Under denna resa dör tusentals, kanske hundratusentals av dem. De som dör är för svaga. De som nyligen, bara för några månader sedan, lämnat uppfödningstadiet, måste ställas inför denna prövning, denna prövning genom kris, som jag beskrivit såsom övergången från *mi* till *fa*. Vissa klarar denna övergång, andra misslyckas.

Låt oss på tavlan betrakta bilden av denna svåra övergång från *mi* till *fa*.



Den ser ut som ett rör som smalnar av mellan *mi* och *fa*. Det betyder att allt måste passera denna krispunkt, *mi-fa*, en svårighet som kräver en chock, en ovanlig ansträngning. Bilden visar en avsmalnande svår passage, kort sagt, som jag sade, en *kris*. Om vi söker efter den, kan vi finna att denna ”trånga passage” tycks verka överallt i naturen. Och faktiskt har den anknytning till idén om naturligt urval i sin ursprungliga formulering, nämligen: de svaga dör och de starkaste överlever och detta kallas för ”den starkaste överlever”, en fras som jag tror först ha myntats av Darwin eller möjligen något senare. Om man kastar några hundvalpar i en damm, simmar några och sjunker andra. Här sker ett urval av dem som kan simma, och självklart klarar sig bara de som är bäst anpassade för detta. Det är en kris för dem i avseende



på denna andra kraft. Det vill säga alla kan inte överleva. I flyttfåglarnas fall överlever endast de som förmår flyga långt, de övriga dör, till och med i miljoner. Detta är en urvalslag i naturen, en *mi-fa*-punkt.

Kommentaren visar en kris, en övergång från *mi* och *fa*, ett tillstånd av effektivitet till ett annat. Kom här ihåg vad Kristus sade: ”Många äro kallade, men få äro utvalda.” Beakta att detta är min kommentar till saken. Denna *mi-fa*-situation, detta slags kris som inträffar också i naturen, sker i alla skalor. Det finns till exempel stadier i detta arbete, när man försöker nå sitt mål, då man kan stöta på *mi-fa*-krisen med långa mellanrum. Men det inträffar *mi-fa*-kriser även i liten skala varje dag (just då man skall säga till någon vad man verkligen tycker om honom eller henne), då man försöker minnas sig själv. Det vill säga man ger sig själv en chock. Jag vill också tillägga: denna själverinring, som ni utför vid olika tillfällen, inte bara vid större händelser, utan in till minsta, triviala ting inom familjen, är det som utgör ”den listiga människans medicin”. Ouspensky sade vid ett tillfälle att den ”listiga människans medicin är olika sätt att minnas sig själv vid olika tidpunkter beroende på situationen”.

Vilken är ordbokens definition av ordet *kris*, som jag tagit upp här i min kommentar? Ordet *kris* härrör från ett grekiskt ord, som betyder *åtskiljande, utväljande, avgörande, bedömning*. En kris är ett tillfälle, då ett val måste göras. Och, som jag sade, varje dag går man igenom kriser i liten skala, då det är fullt möjligt att genomföra ett åtskiljande eller en icke-identifiering, träffa ett val eller fatta ett beslut. Om ni gör detta, om ni iakttar er själva, kan ni märka denna lilla *mi-fa*-kris och genom att knyta an arbetet till ert intellekt och ert tankearbete kan ni förvandla hela er dag såsom ett resultat av att ni satt in denna chock vid rätt tillfälle, innan saker och ting blivit för svåra att förvandla och ni kastats in i en röra av identifiering och negativa känslor. Det är som när man rätar upp cykelns framhjul och precis hinner undvika att falla av cykeln ner i leran.

Vi måste tydligt inpränta i vårt intellekt att detta avsmalningsställe, *mi-fa*, detta svåra tillfälle, oundvikligen måste framträda i allt – i allt vi försöker oss på, liksom i alla våra relationer. Jag sade nyligen i denna kommentar att vi med avseende på allt vi försöker oss på inte är ihärdiga tillräckligt länge och att vi inte tycker om varandra tillräckligt mycket. Vi måste sätta in chocker för att på något sätt förändra sakernas tillstånd. Att kretsa runt i vår egen cirkel av lättja är rena döden. När vi inser att denna kris, *mi-fa*, ligger i själva universums beskaffenhet och inte är någon människas fel, börjar vi bli vuxna. Vi till och med klättrar upp på kuskbocken och tar tag i tyglarna och börjar inse att det är vi *själva* som måste lära oss hur vi skall leva. Genom att studera arbetet och dess lära i förhållande till studiet av oss själva lär vi oss inte bara vid vilka tillfällen vi behöver ett tillskott av energi och vilka ansträngningar vi måste göra, utan också vad som är ofrånkomligt i tingens natur, nämligen existensen av den andra kraften eller motståndets kraft i förhållande till vad vi vill och även denna avsmalnande, kritiska övergång, som kallas *mi-fa*, där allt falnar och dör och inget kan åstadkommas, såvida vi inte ser till att sätta in en chock.

Vilka är då de allmänna karakteristika för den stigande oktaven? Om vi tar skapelsens stråle som ett exempel på en stigande oktav, som börjar på botten och stiger uppåt, ser vi att varje stigande ton omfattar allt mer, så att vid den högsta tonen allt är innefattat i det absoluta. Till exempel tonen *sol*, vårt solsystem, ingår i gruppen ”alla solar”, det vill säga i vår galax, som består av miljontals solsystem och så vidare. Enligt detta synsätt innehåller tonen *re* mer än tonen *do*, tonen *mi* mer än tonen *re* och så vidare. *Do* kan till exempel stå för en individ, *re* för en liten grupp individer, betraktade som en helhet. *Mi* är då ett antal dylika helheter förenade till en större helhet och så vidare.

Låt oss nu se närmare på krisen i världen i dag och se hur vi kan sätta den i samband med *mi-fa*-förträngningen. Svårigheten tycks vara att skapa en sammanslutning av Västerlandets nationer. Låt oss framställa denna oktav på följande sätt:

*Fa* ett förbund av europeiska länder

---

*Mi* ett europeiskt land

*Re* en grupp, klass, yrkesgrupp etc.

*Do* en individ

I detta exempel på en oktav kan vi se att svårigheten ligger vid *mi-fa* och består i oförmågan att ljuda tonen *fa*. Att ljuda den skulle innebära ett vidgande av medvetenheten hos varje individ och därigenom en chock. För närvarande kan var och en ljuda tonen *mi*, det vill säga kan känna sitt land, sin fosterlandskärlek och så vidare men skulle förmodligen uppleva en stor förlust i att bli icke-nationell. Likväl skulle det enligt oktavläran i arbetet inte bli någon förlust, eftersom en människa måste ljuda alla tonerna, i synnerhet tonen *do*, den individuella. En ton *får inte* förinta en annan. *Alla måste få ljuda* i en harmoni. Detta är arbetets lösning, såsom jag förstår den. Nicoll, ss. 1218-1221.

### *Vårt förhållande till psykologiskt rum*

#### *Tillstånd = ställe*

Några av er har hört sägas att man, medan man befinner sig någonstans i det fysiska rummet, samtidigt befinner sig någonstans i det psykologiska rummet. Det är uppenbart att en levande människa med avseende på fysiska synliga kroppen måste befinna sig på ett bestämt ställe, någonstans i det fysiska rummet. Men om man inte reflekterar på det, är det inte lika självklart att alla samtidigt befinner sig på något särskilt ställe i det psykologiska rummet. I det yttre, med våra yttre sinnen, kan vi iakttaga var vi eller andra är i det synliga rummet. Detta arbete går ut på att träna oss i att iakttaga var vi är invärtes, i detta psykologiska rum, som all esoterisk undervisning handlar om. Var och en av oss uppehåller sig någonstans i ett vidsträckt psykologiskt land, *som är gemensamt för alla*. I detta inre psykologiska rum, som kan uppfattas bara av våra inre sinnen, kan en människa tillbringa sitt liv på ett mycket dåligt ställe utan att någonsin inse det. I arbetet försöker vi byta vår inre uppehållsort. Odlandet av negativa känslor och den allmänna dragningen till negativa tillstånd kan till exempel försätta oss på ett dåligt ställe i detta stora psykologiska rum, där den andliga delen av människan befinner sig. Det vill säga vi kan i fysiskt avseende leva på ett tryggt ställe men i psykologiskt avseende på ett bedrövligt ställe, och om detta senare ställe vore synligt, skulle vi bli förskräckta och söka fly därifrån omedelbart. Antag att en människas favoritaktivitet, hennes mest invanda psykologiska aktivitet, består i att kräva hänsyn, att anklaga andra, att föra inre räkenskaper mot andra, att bruka våld, att känna sig upprörd av varje händelse i mekaniska livet, att vara negativ och så vidare, kan man säga att denna människa psykologiskt och andligt sett vistas på ett dåligt inre ställe. Hon uppehåller sig *i inre mening* på ett dåligt ställe, även om hon till det yttre är fullt frisk. Hur skall man då komma ur detta? Först genom att iakttaga att det så förhåller sig och erkänna det. Därefter genom att arbeta på sig själv med icke-identifiering av ens tillstånd. Kom ihåg att *tillstånd är ställe* i denna inre osynliga värld, som är vårt psykologiska rum. Det tillstånd ni befinner er i försätter er på ett särskilt ställe. Antag att ni har otäcka, inskränkta tankar och att ni på grund av detta omedelbart förflyttades fysiskt till en otäck, trång gränd. Detta skulle säkert ge er en chock. Detta händer inte i det fysiska rummet. Det händer likväl alltid och omedelbart i det psykologiska rummet. Detta måste bli lika verkligt för er, som om det inträffade i det motsvarande yttre rummet, där vi åtminstone lär oss att inte gå omkring i lera och smuts.

Det har sagts ett otal gånger att vi lever i det som är osynligt för andra. Vår kropp finns i det synliga rummet, men våra tankar, sinnesstämningar, våra känslor, rädslor och vår oro är osynliga och bildar det ställe vi befinner oss på i den psykologiska världen. Det är i denna psykologiska värld vi verkligen lever. Det har sagts att vi är alla osynliga. Med våra synliga kroppar försöker vi på ett klumpigt sätt signalera till varandra. Men i själva verket är vi osynliga och nästan okända för varandra. Detta är mycket underligt. Men ju mer ni reflekterar över det, desto mer inser ni att det är sant. Vi lever inte i den yttre världen, som våra sinnen förmedlar till oss, utan i en osynlig, inre, psykologisk värld. Om vi befinner oss på samma ställe i den psykologiska världen, förstår vi våra signaler bättre och behöver kanske inte ens signalera på det vanliga sättet. Det är en av grunderna till att detta arbete lär oss att bruka ett gemensamt språk och att utföra ett gemensamt arbete, iakttaga en gemensam disciplin. På detta sätt kommer vi varandra närmare i det psykologiska rummet. I detta rum, i denna psykologiska värld, finns bestämda ställen, där det är möjligt att få hjälp. Jag tror inte att vårt nuvarande vara gör det möjligt för oss att vara på två ställen samtidigt, vare sig i det fysiska rummet eller i den psykologiska världens rum. Om detta säger arbetet att det är omöjligt att taga sig över en flod i två båtar. När man kommer i kontakt med en lära, som härrör från ett i psykologisk mening särskilt ställe, som andra lyckats nå tidigare genom liknande arbete, leder denna lära de människor, som sätter värde på den och efterföljer, till ett ställe utmed vägen, där de börjar få hjälp. En annan verklighet och en annan mening börjar visa sig genom det som de dittills betraktat som den *enda* verkligheten och meningen. Varje form av esoterisk eller inre undervisning är en *väg* till ett ställe. Kristus kallar sig till exempel för en *väg*. Endast om människan följer den till änden, kan hon förvandlas till en kristen. Ändå *börjar* människor med att fantisera om att de redan är kristna.

Om en människa inte har något magnetcentrum, inte någon uppfattning om skala och därför inte några positiva ideer, kan hon inte nå dessa eftertraktade delar av detta psykologiska land som vi har talat om. Vad är det i vår maskin, i vår apparat, som motsvarar och förbinder oss med detta land? Det är centra och delar av centra. De öppnar till olika ställen. Högre delar och lägre delar av centra berör olika nivåer i detta psykologiska land, ty det är ett land med olika nivåer, högre och lägre, dalar och berg. Om man till exempel lever i små skenjag, i negativa skenjag, i mycket korta tankar, små känslor av självupptagenhet och självbelåtenhet och så vidare, lever man i en fattig, dyster dal i sitt inre. *Tillstånd är ställe*. Dåliga tillstånd försätter en människa på dåliga psykologiska ställen. Det är precis så, precis så handgripligt som detta. Men det är värt att ofta tänka på detta, det vill säga, så snart ni börjar känna det allra minsta ansvar för er själva eller för era tillstånd eller upphör att säga eller i hemlighet tänka att det är någon annans fel. ”Minns”, säger arbetet, ”att ni kommer hit för att kämpa bara med er själva. Tacka alla som ger er tillfället att göra detta.”

Men det är inte bara en fråga om att komma hit – idén genomsyrar allt arbete, var ni än befinner er, ”arbeta med er själva” oavsett om ni är här eller någon annanstans. Iakttag er själva. Tänk på vad arbetet lär er att iakttaga. Arbeta därefter på er själva med det material ni samlat genom själviakttagelse. Men människor identifierar sig så mycket med sina tillstånd. Något gör att en människa känner sig nedstämd. Inställer sig tanken hos henne att det är just här hon kan arbeta? Nej hon är bara nedstämd, helt identifierad med sin sinnesstämning. Däremot en inre avspänning, ett iakttagande av tankar och känslor och kroppshållning, en hågkomst av något som sagts i arbetet, och plötsligt, i en blink, kanske det dåliga humöret har försvunnit eller gradvis förhöjts. Varför? Därför att ni har iakttagit det och således inte är det. Men om ni *vill* ha tillståndet och njuter av det på det underliga sätt vi gör, det vill säga älskar våra negativa tillstånd, hur skulle det då kunna försvinna? Många *vill ha* elände eller oro. Att älska något är att vilja det: Vi gör det vi älskar att göra. Att vara negativ och att hata är lätt: Att hata att vara negativ är svårt. Först måste vi känna att vi har rätt att inte vara negativa i

detta arbete. Detta är en mycket djup kommentar. Det är inte detsamma som att säga att i arbetet har vi ingen rätt att vara negativa. Det mekaniska livets smärtfabrik kräver negativa tillstånd av den sovande mänskligheten. Endast arbetet ger oss *rätten* att inte vara negativa. Arbetet har betalat för oss i detta avseende. Andra har betalat. Är det inte beklämmande att vi inte kan iakttaga våra onda tillstånd i stället för att vara dessa och uppfatta dem som oss själva? Hur skall vi någonsin finna enhetens princip inom oss, om vi uppfattar våra föränderliga tillstånd som ”jag”? Att göra detta ter sig för mig som om man inte förstått arbetet, inte sett var det börjar. Arbetet börjar inom er, inte utom er. Det börjar med att ni studerar var ni befinner er nu i detta inre psykologiska rum. Det är inte bara så att himmelriket finns inom er. Det har många boningar. Det handlar om att se var ni nu är i det inre. Arbetet visar er var ni är. Detta är att studera oss själva. Detta är praktiskt arbete. Nicoll, ss. 996–998

## LIVSGLÄDJENS LÅNGA TANKE

Enligt det godas lag följer människan alltid det högsta hon verkligen inser och förstår (inte bara tror eller föresätter sig), därför att hon inte kan annat, därför att det för henne är ett behov och en glädje att få göra det.

Först när individens frihet inte längre kränks, kan utvecklingen fortgå lugnt och harmoniskt och livet skänka varje väsen största möjliga glädje och lycka. Enda sättet återförvärva förlorad rätt till lycka är att göra andra lyckliga och inte öka livssvårigheten för någon.

Genom att systematiskt odla glädjens, lyckans känslor, genom att vara som solstrålar för andra, ökar vi lyckan i världen och särskilt för vår omgivning. Glädjespridaren är en sann välgörare i de flestas dystra, glädjelösa liv. Glädjen är solen i mörkret, oasen i öknen. Vänlighet mot alla utan undantag hör till vanligt folkvett och enklaste takt. Tjänstvillighet i livets otaliga små tillfällen gör livet rikt för alla och en själv. Genom att tro alla om gott blir man själv bättre och hjälper andra bli bättre. Genom att tro ont blir man själv sämre och ökar ondskan i världen. Det är därför även det "sanna" i förtalet skadar alla som befattar sig därmed. Den som gör andra lyckliga blir själv lycklig. Det är också enda sättet förvärva varaktig lycka.

Glad och lycklig skall människan vara. Annars är det något fel på henne, ett fel som måste avlägsnas. Vi har ingen anledning att vara annat, när vi vet vår bestämmelse, att glädjen och lyckan för oss snabbast framåt, är av oerhörd betydelse för vår omgivning och ger bästa tänkbara skörd. Det hela är en känslsak, och för dem som förvärvat vilja en viljesak. Det emotionala skall icke behärska oss. Vi kan vara glada och lyckliga, om vi vill vara det. Annars är vi slavar under vårt emotionalväsen. Vårt mentalväsen är lyckligt, ty mentalvärlden är vårt himmelrike. Den som ej är lycklig bevisar därmed sitt beroende av det emotionala.

Lidande finns endast i fysiska världens och emotionalvärldarnas tre lägsta regioner. Vi kan därav sluta oss till varifrån de vibrationer kommer som vi alltför ofta hänger oss åt. Vibrationer från emotionalvärldens lägre regioner gör oss mer eller mindre olyckliga, medför depression, ångest, oro eller andra negativa tillstånd. Liv är lycka i emotionalvärldens högre regioner, är glädje i mentalvärlden och sällhet i essentialvärlden. När vi upptäckt hemligheten med att glömma oss själva och lever i enheten, är livet uteslutande härligt.

Glädjen av rätta slaget är ett livselixir, verkar starkt vitaliserande, ger lättare och riktigare liv.

Livsglädje är arbetsglädje, ty endast arbete och tjänande är ett liv värt att leva. Åtminstone är detta så alla, som inträtt i enhetens riken, ser på saken. "När livet är som bäst, är det arbete och möda." Det är i arbetet och tjänandet för allas väl, som hierarkierna i enhetsvärldarna har sin lycka, glädje och sällhet. Om gruppen i människoriket "nerdimensionerar" denna insikt, finner den däri en källa till kraft och optimism, som befriar från inbillat lidande, bitterhet, sorg, hämningar, glädjeförstörande moralism och idealism, missnöje och självplågeri.

Kulturindividerna känner sin samhörighet och se sin livsuppgift i att hjälpa och icke stjälpas varandra. Den tjänande livsinställningen blir instinktiv och spontan. Den egoistiska beräkningen ersätts med drift att hjälpa, där hjälp behövs, utan fordringar, förbehåll och förväntningar. I arbetet för allas väl och ingens ofärd växer individen utöver sin personliga begränsning. Därmed är som först naturliga förutsättningen förhanden för gruppemenskap. Kollektiviteten, som på lägre stadier snarare hämmar och motverkar individens utveckling, under-

ättar den därefter i oanad grad. Allmänna livsglädjen ersätter den oro, depression, livsångest som förflamat livsmodet. Även djuren upphör att frukta och söka spontant tillflykt hos människorna.

Försiggår evolutionen friktionsfritt som på andra planeter, finns intet lidande (inga organismer, enbart aggregathöljen för monaderna), utan är allt glädje och arbetet en lek.

Allt har en uppgift i medvetenhetsutvecklingen, och konsten har sin. Verklig konst fyller människan med glädje. Och verklig glädje gör människan god. Konsten skänker kraft, när den skänker tillfredsställelse, glädje, harmoni och ro. Genom att försköna enar oss konsten i gemensam skönhetssträvan, ökar vår förståelse för det sköna, förfinar vår uppfattning av allt vackert och skänker den glädje man erfar inför allt skönt. Konstnären är förkunnare och som sådan medveten om sitt ansvar. Fulhet i konsten motsvarar hädelse i religionen. Hans uppgift är att sprida skönhet och glädje och därmed bidra till förädlingen och förfiningen. Konstnären har i sin makt att kunna meddela åskådaren den förståelse, vördnad och andakt som fyllde honom själv.

En esoterisk mästare påpekar med eftertryck, att tendensen att överbetona lidandet är ett utmärkande drag hos människorna. Samma mästare säger också att lyckan är grundad på dels tillit till andrajaget, dels glömska av förstajaget: ”Lidandet är följd av att det lägre gör uppror. Behärska det lägre och allt är glädje.”

Sanningens överensstämmelse med verkligheten visar sig ofelbart i kollektiva glädjen och lyckan.

Enhetslivet, sådant det uppenbarar sig i den gudomliga kärlekens innerlighet, fyller människan med glädje. Hon glömmer sig själv för att hjälpa andra finna samma oförgängliga lycka. Det är den gudomliga kärleken, som är livets mäktigaste drivkraft. Den är i harmoni med alla livets krafter och drar alla andra krafter till sig. Innerligheten är sättet att odla lyckan, att glömma självskhetens alla önskningar för egen del, att spontant komma i enkla, omedelbara och därmed rätta inställningen till allt i livet.

Såväl emotionalt lycko- som mentalt glädjetillstånd förutsätter självglömska, förmågan att glömma tanken på egna jaget och leva för andra, för ideer, för ideal etc. Det är tillstånd människan själv kan uppnå genom att göra sig oberoende av yttre förhållanden och likgiltig för emotionalväsendets stämningar.

Att tjäna mänskligheten, att vilja, kunna, få hjälpa människorna, där de står, är en glädjekälla och gör det lättare att glömma egoistiska jaget.

Kausalmedvetenheten är glädje. Odlandet av glädje är ett sätt att erövra kausalmedvetenheten. Esoterikern vet, att allt blir bra till slut. Alla ha kausalhölje, alla ska bli kausaljag, alla ska ingå i enheten. Den vetskapen är glädjens grund.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren  
GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR 2015 – ÅR 66 AQU.  
och tackar hjärtligast för allt stöd som inlutit under året.**

**Arbeta utan slarv på eder fullkomning.**

## **Bilaga: Böcker från Foinix**

**ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt** av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapsstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från [www.hylozoik.se](http://www.hylozoik.se)

**FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning** av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från [www.veidos.se](http://www.veidos.se)

### **LITET ESOTERISKT LEXIKON**

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

### **Från andra förlag**

**UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall.** Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren



följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

### **DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst.** Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

### **ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigerna och sionismen.** Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigerna och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

## Restupplagor

### **NEXUS Nya Tider**

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

### **Slutsålda böcker**

**Förklaringen** av Lars Adelskoggh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: [www.hylozoik.se](http://www.hylozoik.se). Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från [www.hylozoik.se](http://www.hylozoik.se)

Alla böcker och skrifter beställes hos:

**FOINIX FÖRLAG**

**Box 92085**

**541 02 Skövde**

**[adelskoggh@yandex.com](mailto:adelskoggh@yandex.com)**

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!